

BOGOLJUB

cerkven list

za Slovence

Kdor mene najde
najde življenje

Kozelj

Koledar za december 1917.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo po dekretu sv. Očeta.

Dnevi	Godovi	Posebni namen: apostol. molitve; zraven vse važne, nujne zadeve.	Češčen. e presv. Rešn. Telesa	
			Ljublj., skol.	Lj. stolnica
1 Sobota	Elgij	Mir in zdravje; srečna vrnitev voj.	Ljublj., Križ	Marib., Sv. Jož
2 Nedelja	Bibiana	Duh pokore — adventne spovedi	Boh. Bistrica	Bolnica v
3 Poned.	Franc Ks.	Misijoni med neverniki	Lozica	Mariboru
4 Torek	Barbara	Srečna vrnitev beg. in ujetnikov	Zagorje ob S.	Lembah
5 Sreda	Saba op.	Razkozniki	Metlika	Ruše
6 Četrtek	Nikolaj	Ljubljanska stolnica in škofija	Novo mesto	Sv. Lovrenc
7 Petek	† Ambrozij	Naši škofje, milanska cerkev	Mošnje	pri Marib.
8 Sobota	Br. sp. D. M.	Marijine družbe in vsi Mar. otroci	Lj. stolnica	
9 Nedelja	Sirij	Ranjeni, pohabljeni in bolni vojaki	Kamnik, župn.	Marija v
10 Poned.	Lor. B. D. M.	Marijine božje poti (11 oret, Trsat)	Kokra	Puščavi
11 Torek	Damaz	Sv. oče; rimsko vprašanje	Studeneč	Sv. Križ p. M.
12 Sreda	Maksencij	Domača vzgoja otrok	Loka, uršul.	Selnica
13 Četrtek	Lucija	Bolni na očeh	Dražgoše	G. Sv. Kunig.
14 Petek	Spiridijon	Potrpljenje v nadlogah	Grahovo	Sv. M. na Pes.
15 Sobota	Celijan	Domače kršč. navade in pobožnosti	Zagradec	
16 Nedelja	Evzebij	Obrtniki in delavci	Adlešiči	Sv. Bar. p. M.
17 Poned.	Lazar	Milost srečne smrti	Šavica	Sv. Mart. p. V.
18 Torek	Gracijan	Sodniki in odvetniki	Turjak	Sv. Peter pri
19 Sreda	† Nemezij	Sotrudniki in bratci Bogoljuba	Lipoglav	Mariboru
20 Četrtek	Liberat	Vsi v grešnih nevarnostih	Šava	Šolske sestre
21 Petek	† Tomaž ap.	Naša inteligenca in slabi v veri	Krašnja	pri Sv. Petru
22 Sobota	† Demetrij	Prisprava na božič v duhu sv. Cerkve	Ovsiše	
23 Nedelja	Viktorija	Zanemarjajoči kršč. dolžnosti	Lj., Marijan.	Sv. Alojzij v
24 Poned.	† Adam in Eva	Otr v nev., da umro brez sv. krsta	Harije	Mariboru
25 Torek	Božic	Društvo sv. Det; mir ljud. na zemlji	Vipava	D. M. milost.
26 Sreda	Štefan	Prava ljubezen do bliž., zlasti sovraž.	Postojna	v Mariboru
27 Četrtek	Janez ap.	Otroška ljubezen do bl. D. M.	Vrh pri Vinici	Kamnica
28 Petek	Ned. otr.	Zavoljo pravičnosti preganani	Rateče	
29 Sobota	Tomaž šk.	Ponižaj sovražnike sv. Cerkve!	Semič	Stolnica v
30 Nedelja	David	previdnost božjo	Košana	Mariboru
31 Poned.	Silvester	chv. za vs milosti; vsi letos umrli	Lj. semenišče	

Odpustki

za mesec december 1917.

1. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, ter molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

3. Ponedeljek. Sv. Francišek Ksaverij. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez

velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za razširjanje »Dejanja«.

6. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

7. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

8. Sobota. Brezmadežno Spočetje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega maložiti kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom

BOGOLJUB

Stane za celo leto K 3.—, za Nemčijo K 3.50. za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 4.—.

izhajajo na začetku vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina in darovi pa upravnikištvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Ali zapovedi božje v vojski še veljajo?

II.

Pravite, da vam je bilo tisto pisanje v predzadnji številki »Bogoljuba« pod tem naslovom zelo všeč. Željno, z zastonj ste v zadnji številki tega iskali, češ, ali ne bo nič več? No, le počakajte, počasi pride vse na vrsto!

No, vendar si upa kdo povedati nekaj bridke resnice! ste rekli. Nekateri listi so vojsko in kar je z vojsko v zvezi le preveč hvalili, tako da so bili že vsi pametni ljudje že siti tega hvalisanja vojske; »Bogoljub« pa pové, kar vsi mislimo in čutimo, samó spregovoriti si ni javno nikdo upal.

Državna oblast zdaj res dovoli marsikaj zapisati, česar bi si prej nobeden ne bil upal, — dasi so nam zadnji članek tudi malo oškrbali. In to je tudi čisto pametno, da se sme resnica pisati. Zaradi tega se naši vojaki ravnotako vojskujejo in ravnotako sijajno zmagujejo. Saj ste slišali, kako so Laha krepko pognali z naše zemlje, česar smo vsi iz srca veseli, zlasti pa častitamo našim ubogim beguncem, da se bodo mogli kmalu vrniti nazaj na svoja četudi razdrta domovja. — Iz tega se pa tudi vidi, kako malo modro je bilo, da so nas prej tako trdo v kleščah držali, da si ni nikdo

upal popolne resnice govoriti, če ni hotel glave v nevarnost postaviti.

Vprašanje je le, če tako odkrito pisanje kaj pomaga. No kajne, človeku že nekako odleže, če le more povedati, kaj mu ni prav, če nazadnje že tudi nič ne pomaga.

ko vemo, da ne pomaga nobena beseda — namen »Bogoljubovega« pisanja je bil le ta, vsem ljudem, ki so dobre volje, pokazati, da Cerkev ni tega kriva, da nam tonipo volji, pa ubraniti ne moremo. Ljudje so namreč, kakor hitro jim ni kaj prav, brž pripravljeni obsoditi Cerkev, to se pravi: njene služabnike, papeža, škofo, duhovnike: ti so krivi! In celo ljudje, ki hočejo biti dobri kristjani, to verujejo, ženejo in naprej raznašajo.

Ne mogel bi verjeti, ko bi mi ne bila pripovedovala pred kratkim popolnoma zanesljiva oseba, da ji je namreč neko dekle, ki hoče za dobro veljati, če ni celo v Marijini družbi (kar Bog varuj!), reklo: Na papeža nič več ne držim! Na Boga še,

na papeža pa nič; papež je dal Italijanom denarja, da so se mogli vojskovati! — Ne mogli bi verjeti, da morejo ljudje verjeti — in to še zdaj — take vnebovpijoče budalosti, in vendar je res! Papežu podtikati vojsko, ta je pa že najbolj debela, kar si jih moremo misliti. Pa je tudi krivica, krivica in hudobija! O tem se nam ne zdi vredno izgubljati več besedi. Kdor še zdaj ne ve, kaj si je sv. oče prizadeval skoz vsa tri leta zoper vojsko, ta je menda doma — na luni.

O korakih, ki so jih storili škofje, smo dobili od presvetlega knezoškofa samesledeče pojasnilo:

»Ko smo bili škofje lani v novembru na Dunaju zbrani, smo odposlali zastopnika k vladí radi zvonov. Od odločilne strani se nam je zatrdilo, da zvonov skoraj gotovo ne bodo jemali, kvečemu le v največji potrebi. — Ko so določili, da se zvonovi vzejo, so šli škofje, tudi ljubljanski, osebno naravnost k ministrstvu vojaškemu ugovarjat; drugi so dotične oblasti opozorili na razne strehe iz bakra, na spomenike po mestih; zastopniki škofov so se obrnili celo naravnost do cesarja; cesar se je zavzel za zvonove, naj se puste. Toda odgovor je bil: brez blaga, ki ga dobimo od zvonov, vojska postane za boj nesposobna. Na tak odgovor je omolknil cesar, so omolknili škofje.

Na najvišjem vojaškem mestu sem se pritožil, kar se piše po časnikih, da pri zvonovih dobiva Jud Weiss v Budimpešti silne dobičke. Dotični vojaški dostojanstvenik mi je resno odgovoril: Jud Weiss ima edine kemične priprave, ki so potrebne za razkroj snovi v zvonovih; on je že poprej silno obogatel, pri zvonovih mu strogo na prste gledamo. — Radi orgel smo tudi mnogo storili.«

To je menda dovolj jasno povedano, da nam ni treba kaj dostavljati.

Kako so ob pobiranju zvonov duhovne dolžili, to je znano. Povsod je bil župnik kriv! Morda je res sempatja kak duhovnik — kakor pravimo — v svoji gorečnosti šel kaj predaleč, česar nikakor nečemo zagovarjati; splošno so se duhovniki

pobiranje zvonov globoko obžalovali in tudi storili, kar je bilo mogoče, da bi jih ohranili. Slišali smo, da je neki g. župnik na Štajerskem, častitljiv gospod, zato umrl, ker je slišal, da mu bodo zvonove vzeli. Vsaj pospešilo je to njegovo smrt.

In nobeden drug kakor naš slovenski poslanec, gospod župnik Hladnik, je v državnem zboru vladi stavljal interpelacijo (poziv), da naj nehajo z nadaljnjim pobiranjem zvonov in piščali, ter da naj že pobrane zadostno plačajo.¹ Koliko bo interpelacija pomagala, se bo videlo; a gospod poslanec je storil, kar je mogel.

Taka je torej s to zadevo. Cerkve nikar ne dolžite in ljudem, ki jo obrekujejo, to stvar pojasnite!

Toda kako je z božjimi zapovedmi v vojski? Sicer vse to, o čemer je spredaj pisano, tudi spada pod božje zapovedi. A poglejmo si še nekatere zapovedi posebe, kako se grozno kršijo v vojski, in sicer 6., 7. in 8. zapoved.

6. Ne prešestuj! Svet je sicer vedno nečistosti poln, a v vojski je je prepoln. Vsako vojsko spremlja nečistost. Tudi strah pred bližnjo naglo smrtjo mnoge ne zadržuje od greha. Kdor hoče vojsko — je rekel pokojni dr. Krek v državnem zboru — hoče prostitucijo t. j. vlačugarstvo. Že zato mora vsak krščanski človek biti zoper vojsko in vojaščino (militarizem), ker provzročita toliko nečistosti. Nam se smili najbolj toliko mladih fantov, ki pridejo še nedolžni v te brloge nesramnosti. Berite Mlakarjev življenjepís, da vidite, v kakem

¹ Glej zadaj!

zraku mora živeti tako mlado fantè! Skoro je čudež, če ostane nedolžen.

Ali bi se pri tem ne dalo res nič pomagati? Ali smejo ničvredneži brez strahu in brez kazni nedolžne pohujševati in zapeljevati? Ker pa, ko bi najvišje cerkvene in državne oblasti grdobije prepovedale? To so storile, toda le z majhnim uspehom. Nečisti grehi se, žal, ne dajo z nobeno prepovedjo odpraviti. A vsaj malo drugače bi bilo lahko, kakor je zdaj, ko ti kak komandant, če se prideš nad kakim zapeljivcem pritožiti, malomarno reče, da ga to nič ne briga ali ti še kako kosmato v obraz vrže.

7. Ne kradi! Vojska ropa ljudem brez usmiljenja, kakor vidimo zlasti na Gorškem, kjer mnogi ne najdejo niti sledu, kje jim je hiša stala... Država bo sicer oškodovancem, kakor po pravici pričakujemo, hiše nazaj postavila; a vse škode jim nikakor ne more poravnati. — Ker vojska sama daje tako slab zgled, zato v vojski kradejo tudi posamezniki. Pa mnogim se še nič greh ne zdi. Nauk katoliške vere je sicer, da v s k r a j n i s i l i sme vsak toliko tujega vzeti, da si ž i v l j e n j e o h r a n i. Toda to dovoljenje si ljudje preveč na široko raztegujejo, da ne ločijo več veliko med mojim in tvojim. Bojimo se, da bo ravno vsled pomanjkanja ljudem vest čisto otopela.

V sedmi zapovedi pa ni prepovedana samo tatvina, ampak tudi o d e r u š t v o. To pa v vojski cvete, da je strah. Oderušvo je samo po sebi greh, pa tudi rodi grehe. Ravno ker si ljudje ne morejo za pametno ceno pridobiti potrebnega, se sami tujega polasčajo. Kam bomo prišli?

8. Ne pričaj po krivem! Tudi zoper to zapoved se je v tej vojski veliko

grešilo. Koliko so lagali vojskujoči se narodi drug čez drugega! Eden drugega so v nič devali in si očitali razne hudobije. Zdeli so se nam časih kakor otroci, ki se stepejo in si mečejo v obraz različne očitke in priimke. Časniki pa so te laži širili. Diplomacija (visoki državniki) je pa tudi sama polna neodkritosrčnosti, sebičnosti, hinavščine in nezvestobe, kakor vidimo ravno na Italijanih nasproti nam. A to ni edini slučaj.

V teku treh let se je ta reč znatno zboljšala, tako da tudi nasprotniki drug drugemu priznavajo kaj dobrega, a nikakor ne še popolnoma. Laže se še vedno. Z lažmi skušajo svoji domovini pomagati. V dosego takega plemenitega namena, menijo menda, je laž dovoljena. — Bog pa pravi drugače: Tudi če bi mogel z eno lažjo cel svet rešiti, se ne smeš zlagati. Njkoli ne smeš slabega storiti zato, da bi iz tega kaj dobrega prišlo. In laž — kako je sramotnal Resnica nad vse, pa naj pride karkoli! Tako v javnem, tako v zasebnem življenju. Fiat iustitia, pereat mundus, pravi latinski pregovor. Resnica mora veljati in pravica, če se tudi vse podere!

Da, z lažjo, krivico in sovraštvom, s prestopanjem božjih zapovedi, ne pridemo do nobenega srečnega konca, ne pridemo nikdar iz vojskâ. Zavladati morajo po svetu r e s n i c a, p r a v i c a i n l j u b e z e n, pripoznati in izpolnjevati se morajo božje zapovedi v polnem obsegu; izpolnjevati jih morajo spodaj, izpolnjevati pa tudi zgoraj, namreč visoki gospodje, vladarji, državniki in poveljniki — le potem moreta zavladati mir in zadovoljnost med narodi. S samim morilnim orožjem se ne bo to nikdar doseglo.

Zato naj bi bilo že enkrat konec te morijel

Očetov god.

»Slovenec« je pisal dne 20. novembra: V sredo, dne 21. novembra, bo rojstni dan sv. očeta Benedikta XV. Ta dan mora biti za nas katoličane — praznik. Kdor more, naj gre ta dan k sv. maši, k sv. obhajilu za sv. očeta, ali pa naj vsaj moli in prosi Vsemogočnega, da ga nam Bog ohrani in obvaruje še mnogo let. Papež je vidni namestnik Kralja miru. Zgodovina bo pripovedovala poznim rodovom, kaj je bil papež človeštvu v najstrašnejši vojski sveta, kako je Benedikt XV. neutrudno, goreče in požrtvovalno vršil svoje visoko poslanstvo, kaj je vse storil, da bi zavladal med narodi na zemlji zopet blaženi mir. Te Deum laudamus, hvala Ti, o Bog, ki si nam dal Benedikta XV.! Nekaj dni pred razglasenjem brezmadežnega Spočetja Ma-

rije Device za versko resnico je sedanji sv. oče zagledal luč sveta. Brezmadežna Devica, pomagaj sv. očetu, naj ne bo njegov trud zastonj, naj pride kmalu pravičen mir na zemljo!

Katoliški Slovenci izražamo sv. očetu za njegov rojstni dan najglobokejšo vdanost in prisegamo, da mu hočemo ostati zvesti in mu biti vselej pokorni ter ga ljubiti, kakor dober otrok ljubi svojega očeta.

Bog ohrani Benedikta XV.!

* * *

Za nas je letos to opozorilo prepozno. A veseli smo, da nas je vsaj nekdo na to opomnil, na kar preveč pozabljamo. Cesarjev god in rojstni dan slovesno praznujemo, kakor se spodobi, a za papežev rojstni dan in god niti ne vemo...

Nekaj misli za adventni in božični čas.

Adventni čas nas spominja na žalostno stanje človeštva po padcu prvih staršev v greh, božični čas pa na tolažbe poln prihod Zveličarjev.

Sv. Cerkev obhaja ta dva sveta časa z namenom, da bi nas dušno prenovila in nam prisvojila Kristusovega duha.

Da ustrezemo tej želji, premišljujmo: 1. greh in neskončno usmiljenje božje; 2. brezmadežno spočetje kot vir odrešenja; 3. Emanuel — Bog z nami.

1. Adam in Eva sta bila ustvarjena v nadnaravni pravičnosti in svetosti, a vse sta zapravila z grehom. Strašno gorje sta nakopala sebi in vsem potomcem. Zgubila sta pravico do nebes, zemlja pa je bila prokleta, kajti neskončno je bilo razžaljenje božje. Obupen stan, brez pomoči od katerekoli strani.

Tedaj se je usmilil Bog nesrečnega rodu. Na mesto razžaljene pravice je stopilo usmiljenje. Obljubil je Odrešenika, toda minila so tisočletja, a človeški rod je zdihoval še vedno v verigah greha.

Le počasi je pripravljala Bog odrešenikov vstop na svet. Izvolil je najprvo Abrahama, potem Izaka, izraelsko ljudstvo, Judov rod, končno hišo Davidovo. Vedno jasneje so postajale prerokbe. Naraščalo je hrepenenje po Mesiju od leta do leta.

Prva človeka sta grešila le enkrat, in kaka kazen ju je zadela! Kolikokrat grešimo pa mi? In vendar nam Bog vedno prizanaša. Dan za dnevom, da, vsak trenutek razsiplje nad nami nebroj milosti in dobrot. Oj, nehvaležneži! Kaj, če se umakne potrpežljivost božja neskončni pravici?

Obrnimo se vsaj sedaj v svetem adventnem času od sveta, pojdemo v se in kličimo z očaki stare zaveze: »Pridi, oj pridi, Emanuel!« Pridi in prenovi v naših dušah, kar je skvaril greh, pokrepčaj moč naše volje, razsvetli um, ogrej otrplo srce! Daj nam, o Bog, milost, da pripravljamo pot Zveličarju z resničnim poboljšanjem svojega življenja!

2. Končno se je usmilil Bog človeštva, na obzorju se je prikazala liki zarja pred

vstajajočim solncem, Ona, ki bo strla kači glavo.

Kakor štrli skalnat otok iz morja, tako stoji Marija vzvišena nad v greh se potapljajočim svetom. Po pravici moli sv. Cerkve na praznik Brezmadežne: »O Bog, ki si pripravil po brezmadeža spočeti Devici dostojno bivališče svojemu Sinu... Ti, ki si naprej videl smrt svojega Sina in jo zato obvaroval vsakega madeža.«

Izključena je vsaka sodeložnost med Devico in kačo (satanom, grehom), kajti o njej je že v raju rekel Gospod: »Sovražstvo bom naredil med teboj (kačo) in ženo.« Ona edina ni podedovala med vsemi Evinimi hčerami posledic izvirnega greha, stopila je na mesto, ki ga je izgubila Eva, prva mati, postala vredna, stati poleg novega Adama kot mati božja in vseh odrešenih, kot srednica in kraljica.

Tekom življenja je postajala vedno svetejša, deležnejša milosti, bogatejša vseh čednosti, vzvišenejša nad nizkoto greha, ker je živela najtesneje združena z Jezusom, virom vse svetosti in milosti.

Mi nismo prišli brez greha na svet, očiščeni smo postali greha šele pri sv. krstu. Ostati pa moremo čisti in postati še čistejši le, če živimo združeni z Jezusom.

Brez Jezusa ni nadnaravnega življenja. K nadnaravnemu življenju pa nam pripomorejo sv. zakramenti. Kakor se je oklenila Marija svojega Sina, oklenimo se mi matere sv. Cerkve, ki nam nudi očiščenje v zakramentu sv. pokore in vse kreposti v združenju z Jezusom v presveti Evharištiji.

3. Druga božja oseba je bila v stari zavezi skoro docela nepoznana. Razodela se je šele po učlovečenju, in sicer na prečudno skrivnosten, a za nas nadvse tolažljiv način.

Bog je postal človek, da je postal človek takorekoč bog. Kaka skrivnost! Nerazumljiva za naš um, a presladka in mila za naša srca.

Majhno, nam povsem podobno, v jaslicah ležeče detece, ki joče in trepeče mraza, je večna Beseda — pravi Bog.

Rodilo se je, da se je nam podarilo! Zakaj je tako nežno, tako majhno, tako lepo? Zakaj joče? Zakaj je tako revno?

Da bi nas privabilo ložje k sebi, da bi je pristrčneje ljubili, kajti hoče nam biti več kot kralj, odrešenik, učitelj in vodnik, hoče biti naš prijatelj, naš ljubitelj in ljubljenec, naše vse!

Hitimo torej k Detetu, in ker ga ne moremo ljubiti po materinsko kot Marija, ne oskrbovati po očetovsko kot sv. Jožef, molimo ga vsaj preprosto kot pastirji. Tabernakelj so jaslice, ondi prebiva in nas vabi. Smehlja se nam nasproti in steza proti nam svoje ročice, polne milosti. Sprejemajmo ga v božičnem času pri sv. obhajilu iz Marijinih rok. Objemajmo ga, božajmo in poljubujmo presladko Dete. Darujmo se mu popolnoma in obdarovalo nas bode s preobilico milosti, kakor je obdarovalo svojčas pastirje, tri modre, Simona in Ano v templju. Kaj nam potem mar svet, prepir in trpljenje življenja, kaj pomanjkanje posvetnega veselja!

Pa še nekaj! V sveti noči so peli angelci: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!« Mir, mir! Ni je besede, ki bi bila tolikokrat izgovorjena, tolikokrat zapisana, kot je sedaj ta.

In vendar, kaj pa je pravi mir? V nebesih pomeni mir najožje zedinjenje z Bogom, na zemlji pa zedinjenje z voljo božjo, to je vdanost v voljo božjo.

Pri jaslicah je dihala vse nebeški mir: Marija, ki je govorila: »Glej, dekla sem Gospodova;« sv. Jožef, ker je bil vdan v voljo božjo, voljan vse tvegati in trpeti za Jezusa in Marijo; Jezus, ker je molil: »Oče, zgodi se tvoja volja v nebesih in na zemlji.«

Bodimo tudi mi dobre volje; ponižujmo, krotimo se, odpuščajmo svojim sovražnikom, ne bodimo nemili, ne oponašajmo bližnjemu, bodimo potrpežljivi in nosimo mirno svoj križ, spolnujmo brez mrmranja voljo božjo — in mir, ki nam ga svet ne more dati, bomo nosili v srcu — četudi tam zunaj buče viharji... K. P.

Naš ave.

Še vedno ista rožnopestra zarja
obliva jutranje gore,
še vedno zjutraj solnčna luč obzarja
na bilkah biserne solzé:
le jutranji zvon molči, molči,
ob molku njegovem zemlja ihti...

Poldanski kras nad poljem plava,
ves isti kot nekoč,
s srebrno lučjo zrak se poigrava,
kot nekdanj žarkovroč:
le ave poldanski iz ozkih lin
nič več ne hiti do nebnihi višin.

Večerni mrak pregrinja lahne sence
čez radost, smeh in bol,
nebo prižiga noč na noč lestence,
in gleda v zemski dol:
le večerni zvon ne oznanja noči,
po praznih linah veter ječi.

Kraljica src, molče v zvonikih line,
a naša srca ne molčijo,
ljubezni spevi iz solza doline
od jutra v noč hitijo.
Vsa srca ljubeča, ki tebe časte,
ves dan, Marija, ti ave zvoné.

M. Elizabeta.

Železomašnik preč. g. Mihael Tavčar.

V soboto, dne 29. septembra je izpolnil svoje štiriindevetdeseto leto najstarejši duhovnik ljubljanske škofije, častni kanonik, dekan in župnik žužemberški, prečastiti gospod Mihael Tavčar. Na Veliki Šmarin je obhajal mirno in slovesno sredi bojnih viharjev izredno redki jubilej železne svete maše. Takega dogodka že dolgo ni bilo v celi škofiji. Da ga ne zagrne plašč pozabnosti, naj pomore tudi »Bogoljub«. In tudi sicer zasluži prečastiti gospod jubilent, da ga predstavi list svojim bralcem. Saj tudi o njem veljajo svetopisemske besede: »Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in povelečujejo vašega Očeta, ki je v nebesih.« »Bogoljub« naj pomaža, da vidi naše verno ljudstvo nekoliko dobra dela tega častitljivega starčka!

Malokomu prisodi božja Previdnost tako visoko starost, kakor gospodu železomašniku. Sedmi papež že vlada sv. Cerkve, četrti cesar državo, kar on pomni. Pravi pa Sv. Duh: »Starost dela častitljivo neomadeževano življenje.« To velja v polnem pomenu besede o tem starčku. Bil je vseskozi vzor duhovnika, svečenik po Srcu Jezusovem. Kakor njegov patron sv. Mihael, se je tudi on cel čas duhovskega

življenja bojeval zoper hudo, zoper greh. Znana je njegova ljubezen do spovednice. Že takrat, ko se je še malo spovedovalo, ko je strupeni janzenistovski duh odvrčal ljudi od prejemanja svetih zakramentov, ko so hodili ljudje navadno k spovedi le enkrat ali dvakrat na leto, je on presedel tudi med letom dolge večere v spovednici, časih skoro cele noči. Ko je bilo drugod pogostno in vsakdanje sv. obhajilo nepoznano, je on to že vpeljal v svoj fari. Praznike je vselej praznoval z vsem sijajem. In druge pobožnosti je tudi on navadno prvi vpeljal. Koliko si je prizadeval ob času volitev, da so bili izvoljeni katoliški poslanci! In kar bo Marijine otroke posebno zanimalo: tudi za Marijine družbe se je zavzel precej od začetka. Tu intam se sliši, da starejši duhovniki niso prijazni novotarijam, novim ustanovam in napravam. Ne tako gospod železomašnik. Z vsem, kar je bilo v njegovi moči, je podpiral kaplane svoje, ko so ustanavljali dekliško in mladeniško Marijino družbo. Tudi pozneje jim je stal vedno na strani z nasveti in dejansko pomočjo. Kako rad je spovedoval Marijino družbo! Dokler je mogel, se je vselej udeležil shoda in vsakikrat se je ob koncu dvignil tudi on in

položil zbranim udom par bodrilnih nauk na srce. Zlasti je venomer poudarjal važnost pogostega prejemanja svetih zakramentov. Pomagal je tudi z zgledom. Odkar je duhovnik, je cel čas abstinent. Tako utrjena narava res nekaj lahko prenese, se ne plaši truda in napora, se ne ustraši zapreke. Tudi se posti, odkar je zapel novo sveto mašo v domači farni cerkvi na Bledu, vsako soboto na čast

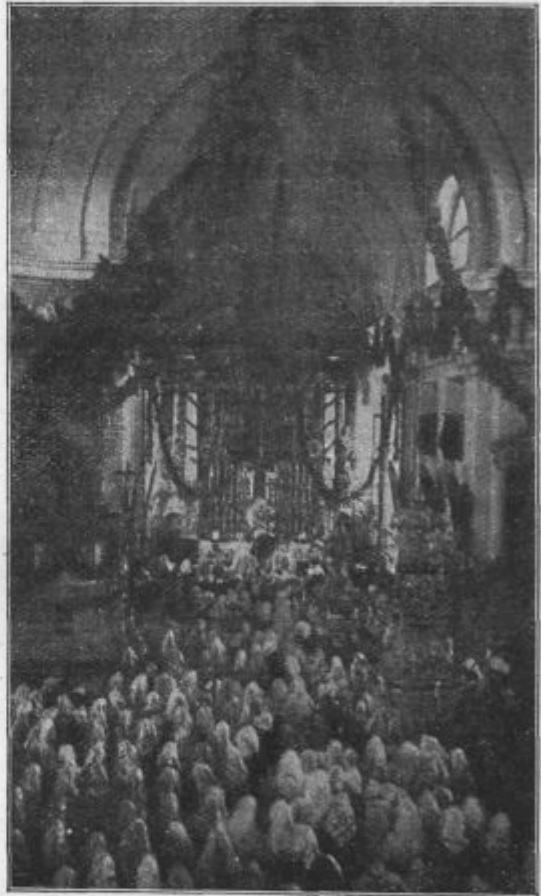
da ta izredno redki dogodek primerno proslave. Kar zboli starček tako nevarno, da so ga morali prevideti s svetimi zakramenti za umirajoče in so vsak čas pričakovali smrti. Torej ne bo učakal Velikega Šmarna, ne bo maševal železne svete maše! Škoda! Na tako redke čase se povrne ta jubilej, in sedaj, ko je že pred pragom, se bo umaknil! Sicer je starček že v zadnjih letih precej obnemogel. Dru-

Železomašnika nesejo v cerkev.

Materi božji. Vsekakor krasen zgled Marijinim otrokom!

Častiti gospod je maševal v tej dolgi dobi že zlato (petdesetletnico) in biserno (šestdesetletnico) sveto mašo. Letos je imel praznovati sedemdesetletnico mašništva in tako obhajati jubilej, ki mu komaj ime poznamo. Pravijo mu železna maša. Že so se vršile obširne priprave,

Železna sv. maša — pri povzdigovanju.

gim opravičilo, tudi priljubljenemu spovedovanju, se je moral odpovedati; le maševal je še, navadno sveto mašo na čast Materi božji, kar mu je dovolilo knezoškofijstvo, ker je vsled slabega vida težko bral drugačno sveto mašo, in pa molil je, doma in v cerkvi pred tabernakeljnom. Da bo pa tako naenkrat zaspal smrtno spanje, tega ni bilo pričakovati. No, to se

tudi ni zgodilo. Najbrž se je sama nebeška Mati, ki ji je bil tako zvesto vdan, potegnila zanj pri svojem Sinu. Bolezen je ponehala. Le nogi sta mu čisto odpovedali. Začeli so se pripravljati na železno sveto mašo. Prosili so zanj škof v Rimu, da bi smel maševati sede. Želji so v Rimu ustregli in sicer brzojavno. Kljub vojnim razmeram in težavnim zvezam med Avstrijo in sveto stolico je prišel naravnost iz Rima brzojav, da sme jubilat na Veliki šmarin maševati sede; hkrati mu podeljujejo sveti oče za ta dan svoj blagoslov. Ko je to izvedel, se je razveselil starček kakor nedolžni otrok in ni mogel dočakati praznika. Vsak dan je povpraševal, ali je že jutri Marijino Vnebovzetje.

Slavnostni dan je napačil. Krasen poletni dan. Mučno grmenje topov, ki je odmevalo že več dni celo v Žužemberk, je za ta dan utihnilo. Vlaki in vozovi so pripeljali lepo število odličnih gostov in svatov. Med njimi presvetlega gospoda knezoškofa, ki je tudi nastopil kot slavnostni govornik, milostljivega opata stiškega, bivše in sedanje dekanove kaplane, dekanjsko duhovščino, rojake domače fare in še druge prijatelje in znance in tudi nekaj svetne gosposke žužemberške.

Marijini otroci so se, umevno, tudi veselili tega dne. Saj se je šlo za to, da proslavi svoj jubilej njihov duhovni oče. Po-

leg tega je ta dan že odnekaj glavni praznik obeh Marijinih družb in se sprejemajo vselej novi udje. Zato so šli na delo z združenimi močmi in ovenčali cerkev in posebno veliki oltar in nanosili svežih cvetic, tako da žužemberška cerkev še nikoli ni bila tako ozaljšana, da so rekli ljudje splošno, da tudi v nebesih ne more biti lepše kakor je bilo ta dan v farni cerkvi.

In če danes poprašate dekleta ali fanta žužemberške Marijine družbe, ali se še kaj spominja dekanove železne maše, boste dobili le en odgovor: lepo je bilo, prelepo, nebeško lepo in ganljivo, zlasti ko so nesli gospoda železomašnika v cerkev na stolu, kakor v Rimu papeža v cerkev sv. Petra. Le žal, da je bilo to samo enkrat. Podobice z železne maše pa ne dam za nobeno ceno.

Fotograf je ujel dva prizora te pomembne slovesnosti. Prva slika kaže gospoda železomašnika, ko ga nesejo v cerkev. Drugi svatje in druga asistenca so odšli že naprej. Druga slika je bila naslikana med povzdigovanjem. Spredaj pred oltarjem stoji stol, kjer sedi mašnik, a se tu ne vidi. Okrog njega kleči duhovščina.

Gospoda železomašnika ohrani dobri Bog, dokler je še njegova sveta volja! Marijini otroci bodo pa v globoki hvaležnosti molili zanj in se priporočali njegovi priprošnji.

Bog je ljubezen!

(Dalje.)

»Brezbožnik beži, če ga tudi nihče ne preganja,« tako popisuje sv. pismo grešnika. Čudno bi se nam zdelo, kajneda, če bi videli kakšnega človeka, ki bi bežal, pa nikogar, ki bi ga preganjal. Mislili bi, da ni pri pameti. Še bolj nespametno pa ravna grešnik, ki se boji, ko ga nihče ne preganja; nasprotno, Zveličar ga vabi, dà, hiti za njim, mu ponuja svojo pomoč in milost, da bi ga rešil in osrečil. Kako ljubka je slika, s katero je Zveličar sam popisoval

to svoje iskanje: dobri pastir išče zgubljeni ovco.

Za to prelepo, ravno za grešnike pretolažilno priliko Jezus ni vzel kakršnega koli pastirja, ampak tistega, ki je dober: »Jaz sem dobri pastir«. In dober pastir pozna svoje ovce, pozna one, ki so na paši mirne, pridne, pozna pa tudi nagajivke. Toda čeravno so sitne, težavna njih paša, njegove so: pozna svoje ovce, in če jih je tudi sto, vse po-

zna. Preskrbi jim najboljšo pašo in jih skrbno čuva in straži, da se varne pasejo. Naenkrat zapazi: ene manjka; zgubila se je! Vidite, zakaj je vzel Gospod za primer *d o b r e g a* pastirja? Slab pastir bi rekel: »Eh, kaj! Ena več ali manj, pa še tako sitna! Če jo kaj doleti, prav se ji zgodi, zakaj pa sili v škodo!« Zveličar nas opozori na to, kaj ob taki priložnosti misli *d o b r i* pastir, in seveda popiše s tem tudi svoje dobro Srce: »Dobri pastir pozna svoje ovce«. Sicer je sitna, toda moja je, in zato se mi smili. Ubožica, koliko nevarnosti je čaka same, zgubljene, kako plašno se ozira v svoji zapuščenosti in nesreči. Moja ovca je, moji skrbi izročena, njeno življenje in usodo je gospodar zaupal meni, in moj poklic, moja dolžnost je, da jo poiščem in rešim. In zapusti jih v puščavi devetindevetdeset in pohiti iskat one, ki se je zgubila, pravi Zveličar. To iskanje je sicer težavno, kajti na Jutrovem ni tako urejenih pašnikov in potov in cest, kot pri nas. Zato mora jutrovski pastir (takega je vzel Zveličar za priliko pred jutrovske poslušalci) plezati po ostrih skalah, tavati po grmovju in bodičju, žgan od pekočega solnca. Po mnogih trudih dobri pastir najde svojo ovco zamotano v trnjevo goščo. Če bi tudi ne bil ravno slab pastir, pa bi jo bil šel iskat, sedaj bi si ohladil svojo jezo, ki bi se je bilo med tem vendar nekaj nakuhalo: »Ta'ko, sedaj ti pa pokažem! Kaj se je bilo treba meni toliko peči v vročem solncu, krvaveti po ostrem skalovju in poganjati se za tako razuzdanko!« Pa bi mahnil po njej s palico in jo podil nazaj k čredi. Zveličar pa je drugega srca. »Dobri pastir« se skloni k ovci, jo izvije in oprostí iz bodečega trnja: »Pa si res ubožica! Hudo je zgubiti se od črede. Tudi trudna si, kajne-da?« Na svoje dolgo iskanje in utrujenost niti ne misli. Kako da ne? Zveličar pravi: »gaudens«, »v e s e l« (Luk. 15, 5). Vesel, da jo je našel. V e s e l jo dvigne iz trnja na rame in jo p o n e s e k čredi. In pokliče svoje tovariše, prijatelje: »Veselite se z m e n o j, dà, častitajte mi (Zveličar

govori Jutrovcem, ki veliko polagajo in vse radi izražajo z zunanostjo). Vidite ono ovco tamle: zgubila se mi je bila, pa sem jo zopet srečno našel. Zopet je pri čredi, zopet moja.«

Ali bi mogel kdo lepše opisovati božjo ljubezen, kot jo je tukaj naslikal sam božji Sin? Prav poje slovenska pesmica: »Ti, o Jezus, srčno mili, naš pastir najboljši si.« Ti, naš *d o b r i* pastir p o z n a š nas, svoje ovčice, poznaš vsakega izmed nas: poznaš našo slabost, lahkomišelnost, trmo, celo hudobnost. Toda tvoji smo, za svojo kri si nas odkupil, tvoji skrbi in ljubezni je izročena naša usoda, naša čednost in naša zmeta, tvoji smo, pa najsi smo pravičniki ali tudi grešniki. Če nas ne rešiš, ne boš naš odrešenik, če zgubljene ovce ne poiščeš, ne boš zanjo dobri pastir. In kako smo pri tebi, pri tvoji čredi srečni! Toda oh, naša zmeta, naša ne-spamet, naša nesreča! Kako hitro se zgubimo, in vedno dalje in dalje proč od črede pravičnih, zamotani v trnje grehal! Pa božji »dobri pastir« je opazil svojo zgubo in našo nesrečo in že hiti za nami. In potem ovco na ramo, da je hitreje pri čredi, da dohiti, popravi zamujeno.

Ali še nisi čutil, grešnik, po dobri sv. spovedi, kako te je milost, božja moč, kar nesla. Kako sladka je molitev, kako rajska dušna blaženost! In tudi svoje prijatelje povabi božji dobri pastir v nebesih in na zemlji, da se z njim veselijo nad zgubljeno in najdeno ovco, zgubljenim pa spreobrnjenim grešnikom. Vi pravični, dobri ljudje, ali še niste nikoli čutili v srcu veselja, ko ste videli iz spovednice stopiti ali k obhajilni mizi poklekniti kakšnega znanega velikega grešnika, ki ga je že dolgo iskal božji dobri pastir? In »povem vam, da je ravno tako v nebesih v e č j e veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kot nad devetindevetdeset pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.«

Grešniki, božji dobri pastir vas išče! Katerega bo smel najprej dvigniti iz trnja in pritisniti na svoje ljubeče Srce? Kdaj bo v nebesih veselje nad teboj?

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

(Dalje.)

Iz pisem sv. Frančiška Sal.

Ko je naš Zveličar visel na križu, takrat so ga celo njegovi sovražniki proglasili za kralja. Križane duše so kraljeve duše. Pogum, moja dobra hči! Glej svojega Kralja in Ženina, kako je kronan s trnjem in na križu ves raztepen. Pomisli, da krona neveste ne sme biti lažja kakor krona ženina. Sprejmi svoj križ tisočkrat na dan in poljubljaj ga iz ljubezni do njega, ki ti ga je poslal.

V sladkosti Boga ljubiti, to znajo tudi majhne duše; ljubiti ga pa v bridkosti, to je znak prave ljubezni in velikodušnosti. Sv. Peter je pač imel pogum reči: Naj živi Jezus na Taboru! — a reči: Naj živi Jezus na Kalvariji!, tega je bila zmožna le njegova mati in ljubeči učenec, ki ji je bil izročen za sina.

Vem, da so se tvoje bolečine nedavno povečale. Pa jaz hvalim Boga, ki svojo voljo nad teboj izvršuje, ti daje nositi svoj križ in te venča s svojo krono. O kako srečna si, moja hči! Angeli v nebesih nas nezavidajo za nobeno drugo stvar na svetu, razen za srečo, da moremo za Boga trpeti; za katerega oni niso mogli nikoli trpeti...

...

Zakaj tako žalosten, moj dragi? Četudi je trpljenje hudo, pa je kratko. In ali ga ne moremo napraviti zanimivega in prikupljivega, če ga pogledamo od prave strani? Ali ne vidiš, da te je Bog postavil na neko mesto, na katerem lahko po-

staneš svetnik, če prenašaš vso žalost in težo s ponižno vdanostjo!

Najstrašnejše na svetu je, videti toliko duš, ki se čutijo zadovoljne in srečne pri vseh svojih grehih, brezskrbne pri vsej svoji bogopozabljenosti. Zdi se, da je Bog res nanje čisto pozabil, kakor oni nanjga. Poleg teh pa so druge, ki trpé kakor sveta Terezija in delajo pokoro kakor sv. Alojzij. Ali se ne zdi, kakor da Bog krivično razdeljuje svoje darove? Svet bi rekel, da Bog trdo ravna s svojimi svetniki. Jaz pa se čudim, da jim je tako milostljiv in jim daje take zaklade v trpljenju, medtem ko drugim tako prizanaša, da so milovanja vredni.

...

O sveti križ! O dragoceni križ! Brez tebe ni nebes, brez tebe ni Boga! Brez tebe večne solze, brez tebe nobene sreče v vsem življenju! Srečne se moramo šteti, da trpimo. Najsrečnejši se nam mora zdeti tisti dan, na katerem največ trpimo. Ena ura potrpljenja je več vredna kakor mnogo postov.

O kako dragocena je milost dolgotrajne bolezn! Koliko jih je v peklu, ki bi bili v nebesih, ko bi bili imeli dolgo bolezen! In koliko jih bo šele sodnji dan spoznalo, da jim je bolezen prihranila dolgo vrsto let v vicah.

Stôri nastorej, o Gospod, vredne, da bomo veliko trpeli. Pogum, moja duša! Čas hitro beži, večnost se bliža. Trpimo pogumno, da bomo večno kraljevali!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Popoldne ali na večer pred prvim svetim obhajilom naj opravi otrok še enkrat dobro sveto spoved. Mati ali oče pospremi otroka v cerkev in iz cerkve, da se preveč ne raztrese med otročadjo in da se karmoč ohrani brez greha. Lepo je pa tudi — in nič ni preveč rečeno, če pravimo: kar potrebno je, že zavoljo lepega zgleda! — da tudi oče in mati oba pri tej priliki ali pa vsaj zjutraj pred službo božjo opravita sveto spoved, da ne bo šel otrok sam k Jezusu, oče in mati bi pa od daleč stala in gledala... Ne tako! Združeni bodite na dan prvega svetega obhajila otrokovega v lomljenju kruha, živo vero skupno pokažite v najsvetejšo skrivnost in pa iskreno željo, da bi bili radi enkrat tudi v blaženi večnosti tako združeni v Bogu, kakor ste v umrljivem telesu z njim tod pri obhajilni mizi. Pri svetem krstu je imel otrok pri sebi botra, pri sveti birmi tudi, pri prvem svetem obhajilu naj ima pa očeta in mater. K sodbi božji ga nekoč ne bosta mogla spremiti; ga pa vsaj semkaj k usmiljenemu Zveličarju. Sveti oče Pij X. so dovolili l. 1905. popoln odpustek vsem sorodnikom prvoobhajanca do tretjega kolena, če se udeležijo slovesnosti prvega svetega obhajila, pristopijo z otrokom-sorodnikom k svetemu obhajilu in molijo na papežev namen. Ta odpustek se lahko nakloni tudi dušam v vicah. Koliko dobrega lahko stori eno samo sorodstvo tak svet dan ali sebi ali rajnim, ko mu Bog s kopo moli dobrote!

Zvečer pred prvim svetim obhajilom naj gre otrok pravočasno k počitku. Tudi je naj nikar čez navado, češ, bo zjutraj ložje tešč. Zdrav želodec je najložje tešč. Moli naj pa le otrok malo več kot druge čase in še v posteljci naj misli na ljubeza Jezusa, ki v nebesih tudi misli nanj, in na dobre angelce, ki pogrinjajo mizo za nebeško pojedino. Mati pa pripravi otroku

že zvečer vso potrebno obleko in obutev, in kar je drugega treba, da ne bo šele zjutraj iskanje in letanje, ko bo treba iti v cerkev.

Svečano in skrivnostno kot v božjem domu naj bo drugo jutro v družinskem krogu in po hiši. Kot bi stali angelci božji navsezgodaj pred pragom, kot da je božje oko danes uprto ravno nad to hišo, kot da ji je slednji solnčni žarek pozdrav iz svetih nebes.

Mati otroka spodobno obleci in ga varuj vsake ničemurnosti. Še na misel naj mu ne pride, da je ta dan kaj drugega bolj važno kot v čisti duši posvečujoča milost božja. Prav je, naj bo le oblekca otrokova čedna in venček krasen in šopek lep — mati za to poskrbi! — ali otrokove misli morajo biti to jutro drugod. »Kako ljubi so (mi) tvoji šotori, Gospod vojnih trum; moja duša hrepeni in koprne po vežah Gospodovih.« (Ps. 83, 1.) Primi, mati, otroka za roko, ko je napravljen in si mu dala svečo, pa poklekni pred svetim razpelom domačim in poprosita odpuščanja ljubeza Boga za vse, kar je bilo — pa ni bilo prav: »O moj Bog, ti in vsi moji grehi...« In nato opravita še navadno jutranjo molitev. Potem pa pelji mati otročička pred očeta, naj poklekne pred njim: saj je njegov prvi predstojnik za Bogom. Prosi naj ga otrok odpuščanja za vse svoje mladostne prestopke in prosi očetovskega blagoslova. Oče pa pokaži tak dan, da se zavedaš svojega visokega dostojanstva, izpregovori otroku nekaj prisrčnih besedi, krepkih opominov, kjer jih je otrok najbolj potreben, zatrdi mu svojo očetovsko ljubezen in v materinem imenu tudi njeno skrb: »Odpuščava ti vse, kakor ti je odpustil Bog. Skrbela bova še tudi vnaprej modro zate. Ti pa glej, da nama boš po prvem svetem obhajilu še posebno dober otrok. Bog naj ti pomaga!« Razpni roke in

otroka blagoslovi. Otrok naj pa poljubi roko tebi in materi: dosti sta že zanj trpeli. Nič pa ne bo škodovalo, če pokažeš tak sveti dan še malo več ljubezni otroku: skloni se, pa ga poljubi. Mati ne bo zaostala. Vajino meso je otrok, vajina kri — danes bo z božjim telesom združeno. Zna biti ti bo stopila pri tem solza v oko: nič se je ne sramuj, sveta solza je to, biser iz življenja. Daj jo otroku za spomin: znabiti ga bo veselila vse dni; ali če ga bo kdaj zapekla, ga bo pekla bolj kot vsaka tvoja trda beseda. So namreč hipi v življenju, ko se duša v dušo prelije.

V cerkev naj gre otrok-prvoobhajanec ali prvoobhajanka v družbi očeta in matere. Naj ga spremljajo tudi bratci in sestrice, koder so, kot drugi in družice k božji ženitnini. Kako bo to obhajilo v otrokovi duši ljub spomin nanje! Če je človek srečen, koga ima rajši poleg sebe kot svoje najbližje? Pri cerkvi — ali kjer je — izroči otroka duhovniku: veselilo ga bo, ko bo videl, kako imajo tudi domači veliko skrb za jagnjiče njegove črede. Med svetim pravilom naj bodo pa vaše duše pred tronom božje milosti. Mati daruj otroka Bogu, kakor si ga na dan vpeljevanja. Oče ga posveti Srcu božjemu, kjer so vsi zakladi modrosti in vednosti. Oba pa darujta Bogu svoje skrbi in trude, ki sta jih imela doslej z otrokom, pa obljubita zvesto, da bosta ohranjela v otroku še posebno skrbno milosti sv. obhajila. Oh, koliko bosta imela prositi in priporočiti dober oče in dobra mati tak dan, ki toliko odloči za celo življenje! Če pomislita na svetost trenutka, ko se nebesa sklonijo k črviču zemlje; na vzvišeni cilj, ki ga mora doseči; na množino nevarnosti, ki bodo prežale nanj; na težko odgovornost nekoč pred večnim Sodnikom — kako bi se duša ne skrušila v globoki ponižnosti pred Vseusmiljenim, kakor se je duša matere, ki je na ves glas vzkliknila v cerkvi tak dan: »Usmiljeni Bog, vzemi mi jo danes, vzemi jo danes, če bi se imela kdaj izgubiti!«

Po prejetem svetem obhajilu se bo otrok lepo zahvalil nebeškemu Gostu in

se udeležil svetih odpustkov — to bo skrb katehetova. Ko pride domov — najboljšje je, če spet v družbi očeta ali matere — naj najde doma samo solnce in sama dobra srca. Častitajte otroku na veliki sreči. Neki oče je rekel svojemu prvoobhajancu samo te besede: »Otrok moj, nikoli ne pozabi!« Koliko vere, upanja in ljubezni v enem vzdihul! Na mizo, lepo pogrnjeno, dehteč šopek domačega cvetja, otroka-prvoobhajanca pa ta dan na častno mesto, da vidi in čuti vsa družina: Boga nam je prvič prinesel v hišo. Seveda je prav, če se postavi tak dan pred otroka tudi kaj boljšega, pa tudi drugi člani družine, ne izvzemši poslov, naj se povesele domače slovesnosti. To utrja v vseh spoštovanje do Najsvetejšega. Obiskov pa tak dan ne delajte, ne izletov, ne romanj. Bolj ko ostane otrok v Bogu zbran, tem lepši spomin bo ohranil na ta dan in tem več gorečnosti mu bo podelil ljubi Zveličar. Emavska učenca sta rekla: »Ostani z nama!« (Luk. 24, 29.) In je šel noter, da bi z njima ostal. Tudi pri vas naj ostane. Zbranost duha na obhajilni dan je Bogu najlepša zahvala.

Tod bi lahko zdaj nehali govoriti o tem prelepem zakramentu, ko ne bi imeli še ene težke skrbi na srcu. Kako bo po prvem svetem obhajilu? Ali bo to solnce božje sreče kar kmalu spet zašlo, in mlado dušo bo objela vsakdanja puščoba ali mlačnosti mrak ali celo greha noč? O nikarte, vi poslanci božji, ki čuvate ta tempelj! Razplamtite v njem iskro božje ljubezni, ki jo je vžgalo tam prvo sveto obhajilo, raznetite v mogočen plamen ta »ogjenj oltarja«, kakor se je užgal za časa Nehemija preroka v jeruzalemskem templju: »Ko... je prišel čas, da je posvetilo solnce, ki je bilo popreje za oblakom, se je vžgal velik ogenj, da so se vsi čudili.« (II. Mak. 1, 22.) Zdaj po prvem svetem obhajilu ni več za oblakom Solnce evharistično otroku-prvoobhajancu; vsak dan mu vzide. Naj bi mu šel nasproti otrok vsak dan — vsak dan k svetemu obhajilu: o, kakšen ogenj svete ljubezni bi se užgal v njem, da bi se vsi čudili.

In še tudi tedaj ne bi bilo brez velikih vzgojnih uspehov, če bi šel otrok vsaj tedensko k svetemu obhajilu, ako res slednji dan ne more. Pa kdo naj otroku k tej sveti navadi pripomore? Mati. Pa kako?

Po prvem svetem obhajilu otrokovem krepko zastavi! Seveda najbolje z lepim zgledom, če greš vsak dan tudi sama k svetemu obhajilu. Papež Pij X. so izdali l. 1905. dne 20. decembra za ves svet in za vse prihodnje čase pomenljivo pismo, naj bo pogostno in vsakdanje sveto obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, v s e m k r i s t j a n o m kateregakoli stanu ali poklica na voljo; nikomur naj se ne odrekuje, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi prejeti s pravim namenom in pobožnim srcem. Na stotisoče krščanskih mater ima vsak dan v letu to troje, kar se zahteva za vsakdanje sveto obhajilo: posvečujočo milost, pravi namen in pobožno srce. In vendar ne gredo —! Zakaj? »Otroci, posli, živina in stotero drugega, da delo delo pobija...« Bog bo imel usmilenje z vami, ker ste trpinke. Pa idite vselej vsaj ondaj, ko brez večje zamude morete, zlasti v nedeljah in praznikih. Tembolj pridno pa pošiljajte v delavnikih otroke k svetemu obhajilu.

Takoj po prvem svetem obhajilu naj gre otrok vso osmino k sveti maši in k svetemu obhajilu. Povečini se tudi ne ustavljajo: prav radi gredo, Gospod Zveličar jih sam priganja. A drugi teden že malo omrznejo. Tedaj je pa treba ljubeznivega prigovarjanja in prepričevanja, da je zlasti mlademu človeku, če hoče postati in ostati marljiv, ubogljiv in sramežljiv, tako potrebno pogostno sveto obhajilo kakor ribi voda, ognju zrak ali telesu hrana. Morda bo pa otroku, zlasti radi šole, prvo vsakdanje sveto obhajilo včasih malo težavno. Posebno v zimskem času, ko je mlado telesce težje tešče, in pot od doma znabiti dolga. Tuintam se bo pa dober otrok le rad malo popostil iz ljubezni do Jezusa; včasih bo tudi mogoče, da bo s seboj vzel zajtrček; pri dobrih sorodni-

kih mu ga bodo radi pogreli ali mu celo s svojim postregli. Če pa res ni mogoče, da bi šel k svetemu obhajilu večkrat med tednom, mu pa vzbujaj mati med tednom vsaj živo željo po svetem obhajilu, da se bo otrok privadil vsaj duhovnega svetega obhajila. Velike milosti za bogoljubno življenje daje tudi to. Ljubi Zveličar že na svetu ni pomagal samo tistim, ki so prišli k njemu; pomagal je tudi takim, ki so sami hrepeneli po njem. »O ljubi Jezus, kako rad (rada) bi te danes prejel(a), ko bi bilo mogoče!« To duhovno sveto obhajilo je tudi najboljša priprava na prvo sveto obhajilo. Otrok, ki se je privadil duhovnega svetega obhajila, bo rad premagal vse ovire, ki mu zabranjajo pravo sveto obhajilo. Zlasti med šolskimi počitnicami, v osmini pred praznikom ali po prazniku svetega Alojzija, svojega godovnega ali rojstnega dne, praznika Srca Jezusovega, prve petke v mesecu ne bo ovire nobene tako močne, da bi ga zadržala od svete maše in svetega obhajila.

Gospodove dni pa pristopijo dobri otroci prav radi k svetemu obhajilu, če jih mati količkaj na to spominja. Dosti je, če opravijo sveto spoved na štirinajst dni ali tri tedne, ako jim vest nič posebnega ne očita. Če je pa tudi vsakonedeljsko sveto obhajilo pretežavno tuinsem, naj se pa vsaj po nedeljah v mesecu zvrsté vsi člani družine: enkrat večji otroci, enkrat manjši, enkrat oče, enkrat mati. Pomnite pa dobro, da je satan tisti, ki dela pogostnemu prejemanju svetega obhajila največ ovir. On že ve, zakaj. Pomni pa dobro tudi vsaka mati in vsak oče, da ne zaslužita imena »krščanski«, če niti enkrat na mesec ne spravita svojih otrok k angelski mizi.

Zelo radi se poprimejo otroci pogostnega svetega obhajila, če jih mati večkrat spomni na spravno sveto obhajilo. Recimo, da se je zgodila v župniji kaka velika nerednost, ki je občeznana, ali da čitate v časniku o kaki veliki storjeni hudobiji. »Otroci, ali ne bi hoteli iti Jezusu zado- stit s svetim obhajilom za to hudq raz-

žaljenje in ga prositi odpuščanja?» Namah bodo gorka otroška srca in vsa voljna za vzvišeno dobro delo. V par minutah jih imaš pridobljene, da gre vsak dan med tednom vsaj eden k svetemu obhajilu. In tako enako, če se je treba zahvaliti za kako dobroto, prositi za kako pomoč, pomagati kakemu rajniku itd. Samo lepe prilike je treba izrabiti, pa bo šlo s pogostnim svetim obhajilom med tvojo drobno družinico, kakor bi bilo z medom namazano. Zlasti še, če so tvoji otroci člani dobrih društev in družb, ki imajo pogostno sveto obhajilo po pravih ukazano.

O koliko bi imeli še povedati o tem milostipolnem vzgojnem zakramentu, ko bi nam bil na razpolago neomejen prostor

in čas! Le neradi se ločimo od njega, saj na kaj boljšega ne bomo zadeli nikoder več. Presveta evharistija je solnce vzgoje, vir življenja in prave sreče človekove, temelj človekovega dostojanstva. Herman Bahr je eden najslovitejših pisateljev naših dni. Še pred kratkim je bil trd sovražnik svete vere. A milost božja in lastno razmišljanje ga je privedlo spet k čredi Kristusovi. Zapisal je nedavno te-le lepe besede: »Le, če je v Bogu zasidran, postane človek šele človek z vsemi svojimi blagimi lastnostmi.« Kaka pohvala evharistične vzgoje! Kak kažipot slehrnemu blagomislečemu vzgojitelju!

(Dalje.)

Kako je z našimi sirotami?

Če pravimo na ši mi sirotami, ne mislimo z besedo »naše« samo »Bogoljubovega« uredništva. Ne mislimo tudi samo tistih ljubljanskih gospâ in gospodičen, ki sodelujejo pri Dobrodelnosti in ki so se in se še s prav materinsko ljubeznijo trudijo za sirote. Z besedo »naše« mislimo vas vse, »Bogoljubovi« naročniki.

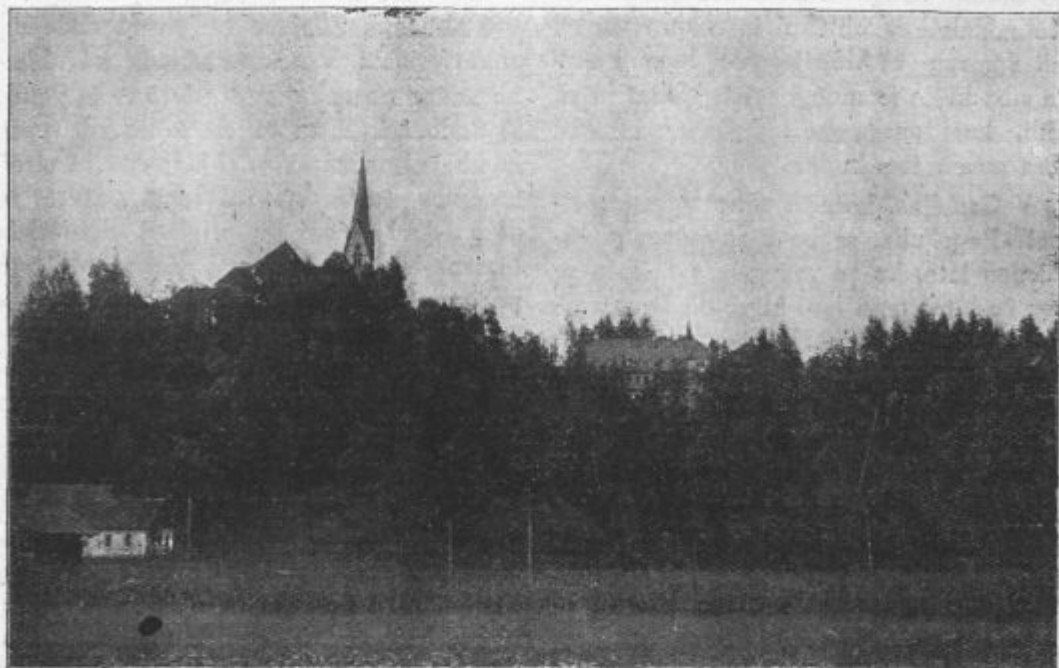
Pa boste rekli: »Kako to? Saj ste vendar vedno pisali o Vincencijevih sirotah.« Imate prav. Postavili smo jih v njegovo varstvo. In sv. Vincencij jih je tudi vzela za svoje. Toda saj veste, on je sedaj v nebesih, njegove sirote pa na zemlji, pri nas. In tako mu ni kazalo drugega, kakor da je storil nekaj podobnega kot nekaj, ko je še bival na zemlji: šel je iskat sebi podobnih src in kjerkoli je videl, da je kaj krščanske ljubezni, tam je potrkal. Takrat je ta oče revežev postal večkratni milijonar. Ker je namreč reveže tako ljubil, je znal zanje tudi uspešno prositi, tako da je v svojem življenju »naberačil« zanje kakšnih 50 milijonov. Ali nismo torej prav ravnali, da smo ravno njega postavili za krušnega očeta tudi našim sirotam? In je res dobro začel prositi in skrbeti zanje tudi pri nas. Mislil si je: kje bi pa dobil

bolj usmiljenih ljudi, kakor pri »Bogoljubu«? »Bogoljubovi« naročniki so najboljši ljudje na Slovenskem. In kako naj tudi kažejo lepše bogoljubnost kakor s tem, da gójijo najlepšo in glavno krščansko čednost, ljubezen do bližnjega? Tako je računil sv. Vincencij na Slovenskem in ni se zmotil; odzvalo se mu je iz vaše srede na tisoče sorodnih src.

Hvala Vam lepa, dobri ljudje, ki ste se odzvali Vincencijevemu vabilu! Kakor ste sami lahko videli iz dolge vrste darovalcev, natisnjenih na zadnjih straneh »Bogoljuba«, je vabilo za podporo sirot našlo res lep odmev. Hvala Bogu, še so dobri ljudje na svetu! Bog jih živi!

Radovedni ste, če se je za sirote že dejansko kaj ukrenilo in kako so se Vaši darovi porabili.

Uvaževati morate, da v tem času ni lahko začenjati kakega novega zavoda. Pomislite, koliko stane zdaj obleka, koliko zidanje, kako težko se dobi hrana! Pri vseh težavah Vam moramo vendar sporočiti, da se je prva mala vojna sirotišnica že odprla. Blaga za obleke se je še pravočasno in zelo srečno nakupilo za precej tisočakov. Nekaj se ga še hrani in bo za

Homec pri Kamniku.

Društveni dom na Homcu — zdaj vojna širotišnica.

pozneje, ko bo še večja draginja, zelo prav hodilo. Drugo so pa dobre ljubljanske roke podelale v obleko in napravile na Mali Šmaren v Alojzijevišču lepo r a z s t a v o, ki so jo mnogi prišli gledat in se čudili, kaj lepega so zmožna napraviti dobra srca v tem hudem času.

V Grobljah, katerih sliko Vam je prinesel »Bogoljub«, se bo z zavodom pričelo drugo leto, ko se vse pripravi. Zato se je pa že letos novi lepi in veliki Društveni dom na Homecu porabil za malo vojno sirotišnico. 15. septembra je bil slovesen začetek in blagoslov. Prišli so gospod knezoškof, imeli sv. mašo in nagovor in dom blagoslovili. Hčere sv. Vincencija Pavlanskega, usmiljene sestre, pa so pripeljale sirotice s seboj. Za zdaj so samo deklice, 30 jih je, ki jih oskrbujejo štiri sestre. Slika Vam kaže prijazni Homec in dom-sirotišnico. Gori v zgornjih okencih, pogledajte, gori je pa — uredništvo »Bogoljuba«.

Medtem pa se je nakupila v št. Vidu pri Ljubljani večja hiša, pravzaprav dve hiši, ki se bosta priredili za sirotišnico za dečke. A pričeti se tam do zdaj še ni moglo; stroški in druge težave so tolike, da jih dozdej še ni bilo mogoče premagati.

Tako vidite, začetek je skromen; a dela in napreduje se vendar nekaj, kolikor sedanje izredne neprilike in težave dopuščajo.

* * *

Zdaj pa še to! Vseh sirot ni mogoče sprejeti v zavode, pa bi tudi ne bilo prav. Spraviti se morajo k dobrim družinam. Ponužjali smo že enkrat sirote dobrim ljudem in mnogi so se oglasili zanje. Potem je pa

ta stvar nekam zastala. Prišlo je nekaj vmes — ne bomo razlagali kaj — da je ta reč obtičala. Zdaj se bo pa to oddajanje zopet pričelo. V nekem zavodu v Ljubljani bo vedno po nekaj sirot, dečkov in deklic, ki bodo čakali na to, da pride kdo ponje in jih vzame za svoje. Ljudje, ki bi sirote (popolne sirote, brez očeta in matere) radi oddali, naj jih priglase dobrodelni pisarni. Tisti, ki bi jih pa radi sprejeli, pa tudi. A pomniti je treba dobro, da se gre pri tem le res za preskrbo sirot, ki si same ne morejo pomagati. Otroci od 12. leta dalje si že sami lahko poiščejo službe in zaslužijo kruha.

Priporočamo vam skrb za sirote tudi še nadalje. Zaradi dobrodelnosti ni postal nihče revnejši, ne trpi nihče izmed vas pomanjkanja, saj vas Bog ravno zato blagoslavlja. Zato so nam naše sirote naše duhovno bogastvo. Te revice so izzvale, zbudile v mnogih izmed nas plamen dejanske krščanske ljubezni. Božja Previdnost sama nam jih je izročila in nam daje z njimi priložnost in nalaga dolžnost, da zaradi njih raste naša čednost, bogati naše srce na božji ljubezni. Ali se naj začne hladiti? Začeli smo sodelovati pri res božjem delu in nadaljevati ga hočemo.

Ljubljanski bogoljubi naj bodo opozorjeni, da se bo tudi letos priredila v Ljubljani božičnica za sirote, in kdor želi v ta namen izročiti kak dar, naj ga odda Dobrodelni pisarni (Kolodvorska ulica št. 35).

Želimo pa, kakor že zadnjič rečeno, da krščanska dobrodelnost zacvete ne samo v Ljubljani in na Kranjskem, ampak po vseh deželah.

O kako lepa si krščanska ljubezen: sam Bog te nas je učil in te plačuje!

Kongregacija bratov krščanskih šol.

(Konec.)

Šolski bratje si želijo kot juveniste pobožnih, obenem pa čvrstih, veselih in zglednih dečkov, ki imajo resno voljo po-

statlji šolski bratje. Življenje juvenistov poteka med molitvijo in učenjem, ukvarjajo se pa tudi z ročnimi deli ter skrbe za te-

lesno in duševno zdravje z veselimi igrami, sprehodi po prosti naravi.

Njihov dnevni red je tak-le:

Ob 5. uri vstanejo, se omijejo itd., nato je jutranja molitev s kratkim podukom, sv. maša, učenje.

Ob 6³/₄ uri: zajutrek (kava s kruhom); nato študij (učenje) in oddih.

Od 8. do 12. ure: šolski poduk s pavzo (odmorom) za oddih.

Ob 12. uri: kosilo, nato pa odpočitek in igre (bijejo žogo z loparjem, jo mečejo z rokami, kroke itd.

Od 2. do 4. ure šola.

Ob 4. uri mala južina (kava in kruh v mirnem času), nato igra ali ročno delo.

Ob 5. uri: študij (zasebno učenje).

Ob 7. uri: večerja, oddih.

Ob 7³/₄ uri: večerna molitev, k počitku.

Kako zelo so juvenati pri srcu tudi na najvišjem mestu v sv. Cerkvi, nam priča sv. blagoslov, ki so ga blagovolili podeliti rajni sv. oče Pij X. l. 1910. z besedami:

»Ljubim juvenistom zavoda bratov kršćanskih šol, duhovnikom, bratom in gorečim lajikom (neduhovnikom), ki si prizadevajo pridobiti redu novih članov, družinam, ki posvete kakega otroka kongregaciji sv. Janeza K. de la Sai, ravnateljem in učiteljem, ki vzgajajo juveniste v sv. strahu božjem, podelujemo iz celega srca apostolski blagoslov.«

S 16. letom zamore biti mladenič sprejet v novicijat (novic = novinec). Kakih 4—8 tednov se imenuje postulant (prosilec). Namen postulata je dvojen. Kongregacija hoče spoznati duha mladeničevega in njegovo mišljenje glede na poklic, potem pa se mora tudi kandidat kolikor moč natančno in temeljito seznaniti s svojim poklicem. Tu velja pred vsem načelo: Siva je vsa teorija, malo vredno samo pripovedovanje drugih ali čitanje iz knjig, le življenje samo je nazorno in se da prijeti. Novinec dobi šele s praktičnim, resničnim doživetjem jasno sliko, kaj da je redovno življenje. Nahača se med drugimi novinci, vidi, kako se obnašajo, se vadi zgodaj vsta-

jati, moliti in premišljevati, pa tudi molčati in opravljati manjša domača dela; nekaj ur na dan je posvečenih tudi študiju. Vmes ga poučujejo o bistvu, o namenu in o sredstvih družbe, tako da mu ne ostane prikrita nobena važna stvar. Zdaj je prišel za novinca čas, da se končno odloči za svoj poklic. Če je postulant ugodno prestal svojo poskušnjo, ga preoblečejo; zgodi se to najraje na predvečer kakega velikega praznika. Slovesno glavno preoblečevanje pa je vsako leto na vigilijo (preddan) Marijinega vnebovzvetja. O, srečni, dolgo zaželjeni dan, ko zamenja mladenič svetno obleko z redovnim oblačilom šolskih bratov! Ob tej slovesnosti prejme tudi novo ime. On je novinec.

Novinec je mlad redovnik, ki ima biti po svoji ponižnosti, čistosti, skromnosti in po svoji pokorščini ljub in drag Bogu in ljudem. Kakor pove ime, je novak v redovni družini; ima pa dobro, pošteno voljo, potreben pogum in se trdno zanaša na božjo milost, da bo mogel živeti po pravilih sv. ustanovnika. Uspeh dobro preživljene novicijata je utrditev v poklicu in neomajen sklep, da hoče mladenič v kongregaciji šolskih bratov živeti in umreti. Kaj pa delajo novinci?

Goreč novinec piše o tem: »Ljuba mati! Vprašate me, kaj da počnemo v novicijatu. To Vam lahko povem s par besedami: Učimo se moliti, premišljevati, zvesto izpolnovati svoja sv. opravila, ubogati predstojnike, ljubiti našega Gospoda in Zveličarja iz vsega srca. Priznam Vam, predraga mati, da ni vedno lahko to izpolniti. Če tudi ne zahtevajo od nas nič izvanrednega, vendar je treba delati pri vseh rečeh v nasprotju s svojim nagnenjem in svojimi nazori. Dobro veste in ste mi večkrat ponavljali, da imam na sebi marsikako napako, katere se moram znebiti. Precej sem si že prizadel, toda daleč sem še od popolne zmage, tako da bi ne bilo kar nič preveč, ko bi predstojniki podaljšali moj novicijat za 6 mesecev. Toda to se ne bo zgodilo. Zato pa hočem podvojiti svojo dobro voljo.

V novicijatu mislimo mnogo na Boga in nase, da bi se posvetili, a zato ne zabljammo na svoje drage starše. Vsak dan Vas priporočam ljubemu Bogu. Prosite tudi Vi preblašeno Devico, da mi doseže milost stanovitnosti! Raje bi umrl kot novinec, kakor pa postal nezvest svojemu Bogu.»

Novicijat ni nič drugega kot priprava mladeniča, da prevzame vse redovne dolžnosti s sveto obljubo. Pripravljajo ga teoretično s predavanji, ki jih ima mojster novincev vsak dan o duhovnem in redovnem življenju vobče in o pravilih kongregacije šolskih bratov in njenih obljubah posebej; predvsem pa je ta priprava praktična. Novinec se vživlja v vse dolžnosti reda, v pravila in redovne obljube.

Novicijat traja redoma dve leti; prvo je posvečeno gori omenjenim verskim vajam, ki naj vpeljejo mladeniča v redovno življenje in mu izobrazijo redovnega duha, drugo leto pa je namenjeno učenju ali kakim praktični uporabi.

V novicijat sprejmejo šolski bratje tudi rokodelce in take, ki hočejo biti med njimi poljedelci. Ti se pečajo tudi prvo leto novicijata poleg verskih vaj s takimi deli.

Najpripravnejša starost za vstop v novicijat je od 16. do 25. leta.

Oni kandidatje, ki so odločeni za poučevanje in še niso pridobili potrebnih državnih spričeval, nadaljujejo po novicijatu svoje učenje v tako imenovanem školskolistikatu, dokler ne napravijo državnih izkušenj za učiteljsko usposobljenost.

Kdor hoče postati šolski brat, mora:

1. Imeti ljubezen do pokorščine, biti vnet za čast božjo in za krščansko vzgojo mladine, kakor tudi za lastno izpopolnjevanje;

2. pustiti popolnoma v stran časne interese (dobiček, čast) in se posvetiti le službi božji;

3. imeti dovolj nadarjenosti, da si more predobiti potrebnega znanja za učeniški poklic;

4. biti tudi telesno trdnega zdravja.

Poleg tega pa mora biti iz poštene družine in zakonski otrok; tudi mora biti na dobrem glasu, kar naj potrdi domači gospod župnik ali druga spoštovana oseba.

Nihče pa ne more biti sprejet k šolskim bratom, ako je edina podpora svojih starišev; tudi ne deček, ki je močno kratkoviden, slabo sliši, težko govori ali ima kako drugo znatno telesno ali duševno hibo.

Kdor se hoče informirati bolj natančno, naj se obrne na ravnateljstvo šolskih bratov na Hrušici pri Jesenicah, Kranjsko. Ker služi ta zavod na Hrušici sedaj vojnim svrham (bolnica), se vzgajajo med vojsko slovenski dijaki na Dunaju, XXI/8, Strebersdorf (Marienheim) in prosim, da se obračate pod tem naslovom na vodstvo šolskih bratov. Ko mine svetovna vihra, pridejo slovenski in hrvaški gojenci spet nazaj na Hrušico v krasni Gorenjski.

Plačujejo dijaki za vsako leto juvenata in novicijata po 400 K, za vsako nadaljno učno leto pa 360 K. To svoto pa manj premožnim tudi znižajo in tudi popolnoma odpuste, če se izkaže gojenec vrednega z odličnimi lastnostmi.

Danes je kongregacija šolskih bratov razširjena preko vseh delov sveta in ima več nego 10.000 udov. V Avstrijo so jo poklicali l. 1857. Avstrijska redovna provinca ima zavode v Nižji in Gor. Avstriji, na Tirolskem, Predarlskem, češkem, Kranjskem, Ogrskem, v Galiciji, Bosni; dalje v Bolgariji, Rumuniji in Albaniji. Od vseh strani prihajajo na kongregacijo prošnje, naj bi ustanavljala nove šole ali prevzela vodstvo že obstoječih. Toda »žetev je velika, a delavcev je malo.«

Moj čolnič.

Plove, plove
 čolnič moj življenja, spe
 čez valove
 jezne zmagovito gre.
 Strela šviga
 iz oblaka v oblak,
 grom sovrağa
 pa besni na čolna znak,
 ki ponosno
 na vrh jadra je pripet:
 Znak Marije,
 nanj jezi se zlobni svet.

Moj čolniček
 je v Marijinih rokah,
 ona krmit'
 zna v viharju, ni me strah.
 Naj valovi
 svetni še tako besne,
 sredi njih pa
 mirno moje je srce.
 Ker nad mano
 b'di Marija noč in dan,
 v njenem varstvu
 plovem v večni ocean.
 Savinja.

K prazniku sv. Elizabete.

Vsem je znano, da je bila sv. Elizabeta posebljena dobrodelnost in usmiljenost. Pisatelj Alban Stolz jo imenuje »Križana usmiljenost«. Zakaj tako? Ker je bila ta plemenita gospa usmiljena in dobrotljiva ne le tedaj, ko je bila v sreči, ampak usmiljena je bila tudi tedaj, ko je bila sama v križih, bridkostih, težavah. Usmiljena celo še takrat, ko je morala zaradi svoje usmiljenosti prenašati očitanja, bridkosti, trde besede, preganjanje.

Dandanes tarejo več ali manj križi in težave nas vse, vsi smo križani; možje in mladeniči na fronti, žene in dekleta pa doma. Nekateri si lajšajo te križe z godrnjanjem in preklinjevanjem. Ali jim kaj pomaga? Trenotno dajo duška nevolji in jezi, a v srcu in duši je kakor razlit strup.

Drugi pa se zdaj bogatijo — ne za zemljo, ampak za nebesa — z dobrimi deli duhovne in telesne dobrodelnosti. In to je pravo. S svojo dobrodelnostjo lajšajo drugim gorje, brišejo drugim solze; a na svoja žalostna, ranjena srca vlivajo zdravilno olje, ki jih krepi in junači, da nosijo lažje »obiskovanje Gospodovo«. Da, obiskovanje Gospodovo moramo imenovati sedanjí čas; dnevi so taki, da veljajo za nas besede Gospodove: »Blagor jim, ki se nad mano ne pohujšajo!«

»Bogoljub« nam je jasen dokaz, da je veliko število bogoljubnih oseb, ki jih tudi smemo imenovati »križana usmiljenost«. Poglejte izkaz darov, bogatejši so nego v mirnih časih. Blagor vam, ki se niste pohujšali ob Gospodovem obiskovanju!

Ker je bila sv. Elizabeta posebno usmiljena do bolnih otročičev, zato hočemo tu nekoliko spregovoriti o naših bolnih otročičih.

So ljudje, ki si mislijo: dobro, če umrje nedolžen otročiček, bo pa en angelček več v nebesih! Je že res, a otročiček ostane človek tudi v nebesih in se ne spremeni v angelčka, to je verska resnica. Drugo pa je to-le: Iz otročička zraste lahko priden fantiček, mož, ki bo storil mnogo dobrega v čast božjo in v blagor domovine, sebi bo pa prislužil lepšo krono v nebesih, kakor jo imajo nedolžni otročiči v nebesih. Iz deteta bi zrasla lahko vrla mladenka, krepostna žena v oporo in tolažbo mnogim, sebi pa v večno slavo.

Pogani so nekdanj slabotne, bolehné otročiče proč metali. Saj vam je to znano. Odkar je pa Jezus kot revno detece prišel na svet, je krščanska ljubezen usmiljeno objela tudi najmanjše »tempeljčke sv. Duha«. Krščanstvo je ustvarilo siro-

tišnice, najdenišnice, jaslice in celo otroške bolnišnice.

Mnogim še ni znano, da imamo tudi v Ljubljani blizu cerkve sv. Jožefa otroško bolnišnico, ki nosi ime »Elizabetna otroška bolnišnica«. Zato tudi ne vedo, da lahko tja prinesejo bolnega otročička, ako mu doma ne morejo postreči in pomagati. Tistim pa, ki vedo o otroški bolnišnici, so pa naslednje vrstice v zahvalo in spodbudo.

V sedanjem težkem vojnem času je Elizabetna otroška bolnišnica prepotrebna dobrodelna naprava. Že lansko leto je bilo tu sprejetih 641 malih bolničkov, letos bo število gotovo še večje, ker je bilo že do konca avgusta sprejetih 482 bolnih otročičev. Med temi je bilo 29 prav izstradanih begunčkov, ki so morali s svojimi stariši tekom nekaj ur zapustiti dom. Neka devetletna begunka je zbežala kar sama; granata ji je odtrgala dva prsta in šrapnel ji je ranil koleno; taka je bežala, izgubila stariše in slednjič prišla v to bolnišnico. 25 malih bolnikov je bilo deloma od padlih, deloma od v vojni pohabljenih očetov. Mnogo teh otrok je bilo mesece in mesece v otroški bolnišnici, kjer so imeli hrano in postrežbo zastoj.

Stariši so se premnogokrat obotavljali vzeti otroka nazaj, ker sami niso imeli najpotrebnejšega. Tako je preteklo zimo prosila neka mati: »Samo par dni še naj ostane moje dete tu; nimam ne kuriva, ne hrane.« Šele čez 14 dni je prišla po otroka.

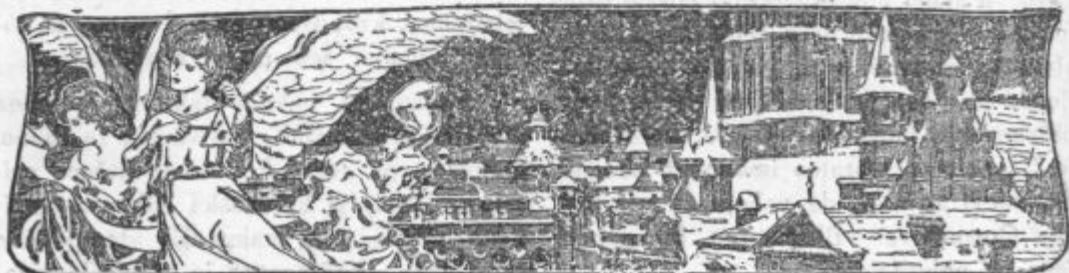
S požrtvovalnostjo se ne branijo obilnega dela ne zdravniki ne usmiljenke, a upravništvo bolnišnice je premnogokrat v velikih skrbeh za vsakdanji kruh tem revnim črvičkom.

Saj ve vsak, koliko denarja je treba za živila, ki so se nezaslišano podražila.

Posebno žalostna prikazen je velika umrljivost dojenčkov, ki pridejo vsled nezadostne prehrane mater že tako slabi na svet, da jim kljub vsej postrežbi ni več pomoči. Preteklo leto je od vsakih sto umrlo po 10 otrok. Iz tega je razvidno, da je bilo od vsakih 100 do 90 otetih smrti, kar je gotovo veselo znamenje, da vrši otroška bolnišnica svojo dolžnost. Zelo obžalovanja vredno je, ako prineso otroke že tečaj v otroško bolnišnico, ko je vse zamujeno, ke rni bilo pravočasne pomoči. Tedaj je pač težko spraviti malega bolnička zopet na noge.

Zadnja leta so v otroški bolnišnici marsikaj lepše uredili, da ustreza zdravniškemu predpisom. Marsikaj pa je še ostalo pomanjkljivo, ker ni sredstev. Zlasti primanjkuje vedno otroškega perila, otroških oblačilc. Vsak ve, da tega zdaj sploh kupiti več ne moremo. Kdor bi torej imel še kje spravljene take ljubke spominke na svoje otročiče, bi storil dobro delo, ako bi jih daroval bolnim, revnim otročičem v otroški bolnišnici. Tako bi pripomogel, da bi Elizabetna otroška bolnišnica tudi zdaj v težjih vojnih odnošajih ostala, kar je bila do zdaj vsem revnim slojem in njihovim bolnim otročičem.

Zato pa izreka vodstvo Elizabetne otroške bolnišnice ob prazniku sv. Elizabete, ko obhaja svoj god in spomin svoje ustanovitve, vsem dosedanjim dobrotnikom najiskrenejšo hvalo in zahvalo za vse darove v denarjih, živilih in oblačilih, ki so jih do zdaj dobrotto naklonili našim revčkom — bolnim bratcem in sestricam Deteta Jezusovega. M.

Zakaj je zdaj potratnost in gizdavost posebno neprimerna?

K temu, kar je »Bogoljub« o tem že povedal, se dá še marsikaj dodati. Nekaj razlogov naj bo tu še navedenih.

1. Kadar v vaši hiši kdo umrje, kaj naredite? Oblečete se v črno. Ženske denete na glavo črno ruto ali se oblečete v črno popolnoma, mestne gospe se čisto črno zaigrnejo, moški dajo kaj črnega vsaj okoli vratu, nekateri za klobuk ali na rokav. Zakaj pa to? Pokazati hočete, da ste žalostni. To se imenuje »žalovanje«. Ni vam dosti, da ste žalostni v srcu, tudi svetu hočete pokazati svojo žalost. Tako zahteva dostojnost.

V tej vojski morebiti iz vaše družine še nobeden ni padel — ali pa tudi je. Pa če je ali ni, cel narod, vsa država in vse človeštvo je ena velika družina, v kateri zdaj smrt kosi, kakor še nikoli. Ali ni torej pravično, primerno in dostojno, če pri tej občni moriji tudi pokažemo svoje sočutje, svojo žalost? Ali nam žalost neštetih družin, ki so izgubile svoje drage, ne gre nič k srcu? Če jo pa v srcu čutimo, zakaj bi je na zunaj ne pokazali? Saj je v naravi človeški, da, kar kdo v srcu čuti, tudi zunaj pokaže.

In ravno to, da svet pri tej nepopisni nesreči, ko je padlo že najmanj 10 milijonov ljudi, kaže tako malo sožalja, da ženske v tem času, kmečke in seveda še bolj gosposke, tako norijo za lepimi oblekami, to priča — kakor ta cela vojska — kako je moderna kultura (omika) puhla, prazna, slepiva in lažnjiva. To je samo vnanja politura; srčne omike, blažega čustvovanja pa manjka. Zdaj veseljačiti in lepotičiti, to je znamenje srčne neob-

čutnosti, duševne neotesanosti, surovosti. V tem žalostnem času bi ne smelo biti nobenih veselje, nobenih nepotrebnih pojedin, nobene potratnosti, nobenega lepoticja. Na z u n a j bi se moralo videti, kaj ljudje čutijo v srcu zaradi tolike nesreče, ki se je razlila čez zemljo: vsesplošna globoka žalost.

Zato nam je bilo tako všeč, ko je prišlo poročilo iz ene župnije, da so na prigo-varjanje domačih skrbnih duhovnikov vse ženske cele župnije svilenile ne nositi v tem času svilenih rut ali robcev. Ko je to poročilo prvič prišlo, nam ni bilo všeč, ker se je bralo tako, kakor da bi Marijine hčere nikdar ne smele nositi svilenih rut. To se nam je zdelo od mladih deklet preveč zahtevano, da bi se jim zabranjalo vsako vnanje veselje, vsaka boljša obleka. To bi bilo prej primerno za tretji red, ki se imenuje spokorni red, a ne za deklinško družbo. Toda zdaj v tem času je pa ta sklep jako primeren in ga priporočamo vsem Marijinim družbam in vsemu vernemu ženstvu. To se ne pravi sebe zavreči, ampak to se pravi omikan bití, kajti omika ne obstoji v lepi obleki, marveč v izobraženem duhu in srcu. In srčna omika nam veleva: z veselimi se veseliti, a z žalostnimi žalovati. In ker je nesreča zdaj tako ogromna, mora biti naša žalost globoka in očitna!

2. Pravijo, ljudje imajo dosti denarja, toliko, da ne vedo kam z njim, pa ga vtikajo v boljšo obleko. — Denarja je res mnogo med ljudmi; toliko ga pa ni, da bi ne vedeli kam z njim. Ali ne vedo tisti, ki

»ne vedo kam z denarjem«, da v tistem trenutku, ko se oni lepotičijo in šemarijo, da drugi od lakote umirajo?!... Zakaj umirajo? Ne zato, ker tako manjka živil. Živila se še dobe, a le za drag denar, tako da reveži tega ne zmorejo, in zato stradajo, hirajo in umirajo.

Tudi pri tem je treba prave srčne omike, da človek vé, kam z denarjem, če ga ima res preveč. O, kako neobčutno, trdosrčno, kako kratkovidno in abotno je, sebe lepotičiti, nad seboj dopadljivost pasti, drugih pa ne videti, ki nimajo najpotrebnejšega za življenje! Ali je to lepotičenje res kaka prava sreča? Kaj boš imela od tega v večnosti? In večnost bo kmalu prišla, prej kot misliš. Ali niste še nikoli slišali o bogafinu, ko se je oblačil v tančico, potem pa bil pokopan v pekel; revež pa, ki še drobtinice ni dobil, pa v Abrahama naročje? Ne zbirajte si torej zakladov, ki jih molj sne, zbirajte si rajši zaklade, ki jim nobena stvar do živega ne pride. Obleka se postara in zamaže, dobra dela ostanejo večno mlada in lepa.

Res, da ljudje precej darujejo v dobre namene, to se vidi iz izkaza darov na koncu »Bogoljuba«, in urednik se že malo boji ljudi vedno nadlegovati s prošnjami: dajte za sirote, dajte za misijone, dajte za invalide, dajte za to in ono — in vendar je potrebno! Mnogo je res dobrih src, ki razumejo naš klic, a še mnogo več bi se lahko dobrega storilo, ko bi verni ljudje res dosledno ravnali, kakor jih vera uči. Kdor ima torej »preveč« denarja, se ga lahko znebi. Saj vse, kar storimo dobrega, če še toliko storimo, je le kaplja v morje gorja, ki napolnjuje svet ...

3. Pri Marijinih družbah nam pa ta gizdavost še zato prav nič ni všeč, ker to ne razodeva pri Marijinih hčerah pobožnega, pač pa posvetnega duha. V Marijini družbi pa si želimo in hočemo imeti ne posvetnih, marveč pobožna dekleta! Letaka so za Marijino družbo; vse drugo ne spada vanjo. Ali ti, Marijina hči, res prav močno Jezusa ljubiš in želiš

njemu nadvse ugajati, če samo to misliš, kako se boš oblekla, kaj novega nase nataknila, kako boš potem zala in kako bodo za teboj gledali? Oh, take misli in želje — to je vse kaj drugega, kakor kar se zahteva za Marijino družbo! Ljubezen do sveta in ljubezen do Boga, to ne gre skupaj. »Ne ljubite sveta in kar je na njem,« nam kliče učenec ljubezni, »kajti vse, kar je na svetu, je poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja«. In v gizdavosti so obsežene vse te tri glavne strasti človeške: napuh, poželjenje oči in mesa. »Svet pa preide in njegovo življenje.« — Ne mislite, dekleta, da lepota in imenitnost človekova obstoji v tem, kar človek nase obesi, sploh v vnanjosti; ne, ne, vaša lepota in vaše bogastvo mora biti znotraj; to, kar je v srcu, to je človekova last in čast, ne to, kar na njem visi.

Dekleta, ki imajo pravega duha, nas bodo razumele; katere nas pa ne razumejo, pa niso za družbo. Uredništvu prihajajo pisma od deklet; nekatere se hudujejo, druge zahvaljujejo za odločne besede. Človeku nehote na misel pride Jezusova prilika o peterih pametnih in peterih nespametnih devicah. Ve, ki se hudujete, ali ste jo že kdaj slišale?

Pravite: zakaj prijemate samo nas, kmečka dekleta? To je pa, vidite, tako: Gospod, ki je tisto o gizdavosti pisal, biva na kmečki župniji in je opazoval, kako se tam gizdavost širi in šopiri; zato je imel res kmečke razmere pred očmi in je le bolj za kmečke dekleta pisal. Velja pa to, razmeram primerno, za vse Marijine hčere. Seveda »Bogoljub« ne more pa tudi noče resnično izobraznim dekletom, učiteljicam in drugim, ki jim res gre, braniti, da bi se ne smele po mestno nositi. Tega menda ne boste od nas zahtevali. Vsak naj se nosi v o j e m u s t a n u p r i m e r n o. Ločitev stanov je božja naredba. Toda vsak v svojem stanu pametno, dostojno, skromno! Po nekaterih mestnih Marijinih družbah so napravile članice same med seboj zavezo, da se bodo vse nosile dostojno in skromno in imajo prav natanč-

ne določbe, česa se imajo varovati (n. pr. izrezane in prozorne obleke itd., glej predzadnjo številko nemškega glasila Marijinih družb Fahne Mariens!). Pa četudi pri nas nimajo takih zavez, se morajo vendar modro in dostojno nositi ter ne vseh norosti mode posnemati, in če voditelji kaj takega opazijo, morajo zoper to strogo nastopiti. — Res je tudi, kar neka dopisnica toži, da mnoga dekleta, ki niso kmečka, pa tudi ne resnično izobrazena, mnogokrat veliko previsoko letajo in se čez svoj stan nosijo. In res je še to, da tudi vzgoja po nekaterih zavodih in samostanih v tem oziru ni popolnoma prava, ker vzgajajo dekleta le preveč za gospodične. »Bogoljub« ne bo nikomur resnice zamolčal; ne bojte se!

podaj, kar smo nekdanj tako cenili... O tem še drugič kaj več.

Posnemajmo vsi pokojnega dr. Kreka. Ali berete, kako ga časniki na vse pretege hvalijo? Zakaj? Morda zato, ker se je prav fino oblačil? Ravno nasprotno! V tem je njegova slava, da je bil nad vse take reči vzvišen. Nele da ni nikoli nosil rokovic in sila »potrebni« manšet, katerim smo se včasih na kmetih posmehovali, zdaj jih pa že po kmečkih bajtah vidite; dr. Krek celo dežnika ni poznal in je bil neštetokrat premočen. Pa je vendar na Dunaju občeval z najvišjimi gospodi. Še to leto je bil pri samem cesarju v svoji oguljeni suknjici in okornih čevljih. In to je njegova slava! Ne rečemo, da bi ga mo-

Padlim junakom — sveta nebesa!

Imena teh mož so se nam zgubila; pošljite za prihodnjič kratek popis od vsakega.

Pri »Bogoljubu« je enaka pravica za vse; saj vendar vidite na prvih straneh te številke, da pové resnico celo mogočnjakom, ki imajo oblast vtakniti ga v »luknjo«; a za resnico in pravico se tudi »luknje« ne strši. Ako pa kmečka dekleta še posebno svari, je pa pač vzrok ta, ker jo po Mar. družbah največ ravno kmečkih deklet; drugič pa ta, ne ker kmečki stan zaničujemo, ampak ravno zato, ker ga posebno ljubimo in ker je to, kar je pristno kmečkega, tako lepo, prikupljivo! Tega morda vi ne čutite tako, kakor čutimo mi, ki smo bili nekaj po šolah in po svetu. Zato pa nas, ki smo sami kmečkega rodu, srce boli, če vidimo, da kmečki ljudje zametujejo to, kar se jim tako lepo

rali v vsem natanko posnemati, čedno že sme vsak oblečen biti, a zgled skromnosti v obleki naj nam bo — veliki mož!

Posnemajte tudi sv. Elizabeto, katere god smo te dni praznovali! To vam je bila plemenita žena, to! Krasen vzgled vsemu našemu ženstvu, dekletom kakor ženam, gosposkim kakor kmečkim! Boste videli, kako se je ta nosila in kam vtikala denar, kar ga je imela preveč. Zato Vam bomo to krasno svetnico v prihodnjem letniku obširneje opisali in postavili za zgled.

Pa lepo pozdravljene, hčere Marijine, saj vas imamo radi, četudi vas moramo časih malo okrtati! Tudi najlepša obleka se zapraši...

Naznanilo Marijinim družbam.

Ničmanova prodajalna v Ljubljani naznanja, da nima in (vsaj za enkrat) ne more dobiti nobenih svetinj več. — Toda sprejemi v družbo zaradi tega ne smejo iz-

ostati. Sprejemati se mora pač brez svetinj, saj svetinja za sprejem ni bistveno potrebna, dasi jih bomo seveda hudo pogrešali.

Vodstvo M. D.

Ne zanima jih!

Menda mi boste že oprostite, draga dekleta, če vam jih en par kar naravnost povem. Res je, da resnica v oči bode, vendar je bolje, da sami spoznamo napake, nego da bi nam jih drugi v oči metali.

V nekem kraju pridem v društveni dom, kjer se shaja Marijina družba. Takoj za menoj vstopi postaren mož. »Vidim, da drugi nosijo »Bogoljuba«, sem pa tudi jaz prišel po svojo številko.« — »A tako? Prav!« — »Pa zakaj je vendar še toliko starih »Bogoljubov« tukaj?« — »Menda ga dekleta niso vzele,« mu odvrnem. — »Pa zakaj ne?« — »Ne vem, menda nimajo časa brati.« pravim v zadregi. — »Seveda, brati nimajo časa! Rajši bi rekli: ne zanima jih! Če bi jih zanimal, bi že dobile čas enkrat ali drugič, vsaj ob nedeljah. Jaz imam tudi dovolj dela, a mi ni še nobena številka zastala, vsako sem prebral. To ne kaže dobrih deklet. Naroči ga še, potem ga pa tukaj pusti!«

Dekleta! Kaj boste rekly na to? Ali se boste dale osramotiti? Mož, gospodar, ki ima polno dela in skrbi, on se zanima za dobre časnike, dekleta pa ne! Seveda boste rekly, kje je mogoče dobiti čas za branje, ko je vse polno dela! V nedeljo pa čakam krščanskega nauka, in ko pridem domov, zopet delo. — No, če si toliko goreča, da čakaš, prav. A prilož-

nost imaš, da tisti čas od poldne do ene bereš in prebereš v glavnem »Bogoljub«. Potem ga lepo spravi, in kadar utegneš, ga prebereš natančneje. Če pa nisi pri »nauku«, potem pa še bolj utegneš, samo ukrotiti moraš ali svoj jezik ali svojo lenobo. Če si trudna, počiješ vseeno, četudi bereš.

Potem pa še nekaj! Namreč božja pota. O tem je »Bogoljub« že govoril, a še vedno je potrebno. Nekdo je rekel: Dva sta šla na božjo pot, kradla sta skoz pot! Gre na božjo pot iz posvetnih namenov in krade celo pot Bogu čast. Dekleta, tega ne! Če si obljubljena in greš iz pobožnosti kam, je že dobro. Pa teh namenov naj bo malo. V domači cerkvi imaš podobo Marije in drugih svetnikov; tukaj izroči svoje prošnje. Bodi rada doma pa beri »Bogoljuba« z namenom koristiti sebi in dati Mariji čast; Marija bo tega bolj vesela, kakor če obletiš vsa božja pota.

Res je, božja pot to je lepa reč, kdor jo zna prav porabiti. Dekletom bi se svetovalo, da bi ne hodile drugače na božja pota, kakor skupaj cela družba ali pa vsaj več deklet skupaj. Drugače je nevarnost. Ena bo opravila dobro, pri drugih se pa zgode obžalovanja vredni slučaji. Torej bodi sklep: Kolikor mogoče doma ostati in kaj dobrega brati!

M. Zakrafšek.

Še nekaj pojasnil o Misijonski zvezi in mašni zvezi (družbi).

K pojasnilu o Misijonski mašni zvezi v zadnji številki »Bogoljuba« dodamo še naslednje:

Misijonska mašna zveza je bila v svojem početku samostojna, neodvisna od katere druge zveze. Ko se je pa pozneje usta-

novila Misijonska zveza, se je tej kot poseben oddelk ali odsek podredila Misijonska mašna zveza. Misijonska mašna zveza ima ožji obseg nego Misijonska zveza; kajti ta je vseslovenska osrednja misijonska organizacija, ki dela vestransko za misijone, katere pa Misijonska mašna zveza le zdenarjem podpira.

Misijonska zveza je društvo, mašna zveza pa njega odsek.

To razliko med obema pa moti pri obeh isto ime »zveza«. To je dalo premočnim udom povod, da so pri vpisovanju obc zvezi med seboj zamenjavali. Da se ta nejasnost odpravi, bomo prekrstili Misijonsko mašno zvezo. In kako? Več pospeševalcev je že naslovilo nabiralne pole na Misijonsko mašno »družbo«. Dobro, s tem smo zadovoljni! Dokler je bila Misijonska mašna zveza samostojna, se ni bilo bati zamenjav, odslej pa, ko je podrejena Misijonski zvezi, se zaradi jasnosti prva od poslednje razlikuj in imenuj »Misijonska mašna družba«.

Razmerje med obema zvezama moti tudi ime ustanovnik. Misijonska mašna zveza — ali odslej recimo Misijonska mašna družba — ima »ustanovne« ude, ki darujejo 10 K; Misijonska zveza pa ima ustanovne ude, ki darujejo po 200 K. Te ne gre dobro skupaj. Da se bolje razumemo, bomo ustanovne ude Misijonske mašne družbe imenovali odslej stalne ude. Kdor daruje 1 krono, je ud za eno leto ali letni ud. Kdor daruje 10 K, ostane ud stalno do smrti in po smrti, ali: je stalni ud; njegov prispevek se imenuje stalni prispevek.

Tako imamo zdaj Misijonsko zvezo, katere odsek je mašna družba.

Glede sv. maše je pa tako-le: 1. Vsak dan se opravi ena sv. maša za vse ude Misijonske mašne družbe: za žive in mrtve, za stalne in letne. 2. Določeno je bilo, da se za vsakim udom, ki je sam vpisan na eni sprejemnici, ob njegovi smrti opravi še posebej ena sv. maša. V ta namen naj bi se sprejemnica umrlega poslala uprav-

nemu odbora. Toda mnogi pospeševalci ali domači umrlega sploh ne mislijo na to, da je bil rajnik ud Misijonske mašne družbe in da je treba s spremnico ali vsaj s kakim zanesljivim sporočilom obvestiti vodstvo »Zveze« o smrti umrlega. Od drugih zopet prihajajo sicer obvestila o smrti umrlega uda, a ta obvestila so mnogokrat zelo pomanjkljiva in nezanesljiva. Vsled tega se lahko zgodi, da veliko udov po smrti ne dobi posebej sv. maše.

Radi tega se bo odslej vsak prvi dan v mesecu opravila ena sv. maša posebej za vse one ude Misijonske mašne družbe, ki so v preteklem mesecu umrli. Tako jih bo mnogo udov deležnih — poleg vsakdanje sv. maše — tudi duhovnih zakladov posebne sv. maše, katerih bi sicer vsled izostalega ali nezanecljivega sporočila o svoji smrti ne bili deležni. Teh sv. maš bodo deležni ravno tako oni udje, ki so bili v preteklem mesecu kot mrtvi vpisani. Ta sprememba pa velja le za one, ki bodo pristopili k Misijonski mašni družbi začeni s 1. januarjem prihodnjega leta dalje. Za prejšnje ude se opravi — kakor jim je bilo obljubljeno — sv. maša za vsakega, ko umrje, seveda le tedaj, ako se njegova sprejemnica doloži.

3. Na praznik sv. Treh kraljev, ki je glavni praznik Misijonske zveze, se opravi ena sv. maša posebej — poleg vsakdanje — za vse žive ude.

4. Na vernih duš dan se opravi ena sv. maša posebej — poleg vsakdanje — za vse umrle ude.

Te spremembe so presvetli knezoškof ljubljanski odobrili dne 21. novembra 1917.

Pozor! Misijonski koledar za l. 1918 se tiska. Do Novega leta izide. Vsem prijateljem misijonov bodi priporočeno, da si ga kupijo. S tem podpirajo misijone.

»Misijonska zveza« je dobila tretjega dobrotnika (utemeljitelja) s 1000 kronami. To je volilo neke blage neimenovane umrle osebe, ki se toplo priporoča v molitev vsem, zlasti tretjerečnikom in Marijinim družbam, in za darovanje kakega sv. obhajila.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Cesarjevo povelje proti dvoboju.

Njegovo Veličanstvo cesar je blagovolil izdati naslednje Najvišje armadno in mornarično povelje:

Iz davnih časov je Moja oborožena moč prevzela dvoboj in ga ohranila kot tradicionalno uredbo.

Vstrajanje na tej izročitvi pa ne more iti tako daleč, da bi proti svojemu boljšemu spoznanju, proti božji zapovedi in proti postavi poravnava razžaljenj časti tudi v bodoče izročali spretnosti v rabi orožja in s tem prepuščali slepemu slučaju.

V času, ko mora biti življenje vsakega posameznika posvečeno domovini, splošnosti, se razžaljenja časti ne smejo več obračunavati v boju z orožjem. Kdor v dvoboju postavi na kocko svoje življenje, ne greši le proti božji zapovedi in postavi, marveč tudi proti svoji domovini, ki računa na neoslabljeno moč vsakega moža: sedaj v brambo svojih meja, pozneje pa za obnovitev in napredek.

Izkušeni čut dolžnosti in zanesljiva sodba vojaških častnih razsodišč mi jamčita, da se bo njihovi razsodbi prostovoljno uklonil vsak resnično viteško misleč mož in da se bodo mogle tako v bodoče častne zadeve reševati častno in po vesti tudi brez dvoboja.

Zato vsem pripadnikom moje oborožene moči prepovedujem dvoboj in vsako udeležbo na dvoboju.

Na bojišču, dne 4. novembra 1917.

Karel m. p.

Slava in hvala Ti, Karel, naš blagi vladar! Tvoje plemenito srce ni moglo prenašati te grde, grešne in sramotne razvade medsebojnega ubijanja, ki so jo oficirji poddedovali od nekdanjih nemških vitezov, iz onih časov, ko ni bilo ne cesarja, ne pravice, ampak je vladala le moč pesti.

Ti časi so hvala Bogu minuli: imamo cesarja in sodnije, kjer se lahko vsak pritoži, če se mu je kaka krivica zgodila. Ni pa prejenjala grda razvada surovega dvoboja pri takozvanih olikanjih, višjih gospodskih ljudeh, zlasti vojaških. Koliko mladih

in krepkih mož je izkrevavelo v nesramnem dvoboju s pištolo ali sabljo! Pretepaški nasilnik je dostikrat za smešno malenkost napovedal krvavi dvoboj na življenje in smrt. In če se pameten in pošten mož ni hotel dvobojevati, je veljalo to pri vojakih za nečastno dejanje, za sramoto, ter je bil zato obsojen po vojaškem sodišču celo na izgubo šarže in bil izključen iz oficirskega zbora!

Mi navadni ljudje nismo mogli nikoli razumeti, da je kaj takega mogoče v državi, ki po svojih postavah pod kaznijo prepoveduje vsak dvoboj! Čudimo se, da niso tega pretepaštva že prej odpravili. Ali niso cesarske postave tudi za vojake? Če bolj kakor za druge! Oni so celo slovesno prisegli zvestobo in pokorščino cesarju.

Proti dvoboju je zdrava pamet: Kako si boš pridobil z revolverjem čast ali pravico, ki ti jo je kdo vzel ali skratil, če boš sam ubit, kar se lahko zgodi?

Dvoboj prepoveduje božja postava (peta: ne ubijaj!). Dvoboj je najstrože prepovedala sv. Cerkev in sicer pod kaznijo izobčenja za dvobojnike in njih priče.

Dvoboj prepoveduje pod kaznijo tudi cesarska postava — in kljub vsemu temu so se nekateri cesarski in kraljevi vojaki med seboj bili kakor bi ne imeli pameti, kakor bi za njih ne veljala ne božja ne cerkvena, niti cesarska postava!

Poslanci so v državnem zboru večkrat od vojnega ministra zahtevali, naj vendar vojaštvu prepove sramotne dvoboje. Zastonj! Kakor da nimajo pameti in vesti — bili so se naprej!

No, sedaj je pa cesar sam temu grešnemu in nesramnemu počenjanju naredil konec; Slava mu in zahvala za to še enkrat!

Z Bogom začni vsako delo...! Ko se je začela ofenziva proti Italijanu, dne 24. oktobra, je poklical cesar, ki je bival takrat v Ljubljani, vojnega superiorja g. Kokolja v svoj dvorni vlak, da je opravil ondi sv. mašo, pri kateri je cesar pobožno molil. Nato se je podal naš vladar proti bojni črti. Po zmagonosnem nastopu naših čet in po veselih sporočilih o napredovanju avstrijske armade in o porazu Italijanov se je cesar mudil zopet v Ljubljani.

Prva stvar je bila, da je zahteval zopet vojnega superiorja, ki je v cesarjevi navzočnosti opravil sv. mašo in zahvalno molitev »Te Deum«. Cesar sam je glasno odgovarjal pri zadnjih molitvah pri sv. maši. Tako lep zgled pobožnosti in zaupanja v Boga, ki ga kaže naš vzorni vladar, mora človeka ganiti. Bog ohrani!

»Bog ohrani — Bog obvari...« smo molili in prosili v cesarski pesmi na dan cesarjevega godu dne 4. novembra, ko smo praznovali sv. Karla Boromejskega. V soboto nato je Bog obvaroval ljubljene nam cesarja, ko je bil v resni nevarnosti za življenje. Ta dan se je peljal cesar v svojem avtomobilu čez neki narastli hudournik blizu Soče. Za silo narejeni mostič se je vdal in avtomobil je zdrknil v jarek. Šoferja so zajeli valovi; cesar ga je skušal zadržati, a je prišel sam v nevarnost. Z valovi so se borili cesar, sluga in šofer, dokler se ostalemu spremstvu ni posrečilo spraviti na varno najprej cesarja, nato pa še oba služabnika. — Po širni Avstriji so se takoj opravile zahvalne molitve za srečno rešitev cesarjevo.

Blaženstvo don Boska. Proces za blaženstvo Don Boska v turinski kuriji je dovršen. Posebna komisija je pregledala telo pokojnika v salezijanskem zavodu Valsalice; navzoč je bil tudi salezijanski kardinal Cagliero. Telo je dobro ohranjeno, zlasti glava, zobje, ušesa, nos. Proces se je udeležilo veliko občinstva.

Pametna naprava. Linški škof se je lotil novega načrta, da bi ne zmanjkalo prosilcev za duhovsko semenišče. Nasvetoval je, naj se ustanove po vseh župnijah »zakladi za podporo duhovskih kandidatov«. Iz tega zaklada, oziroma z obrestmi tega kapitala bi se podpirali dobri in revni dijaki, ki bi imeli veselje do duhovskega stanu v linški škofiji. Pred dobrimi 20 leti je sezidal škof dr. Franc Marija Doppelbauer deško semenišče »Petrium« (podobno kakor škofijski zavodi v Št. Vidu nad Ljubljano). Z veliko vne- mo so prispevali v ta namen duhovniki in tudi ljudstvo. Doneski še zdaj niso prenehali. Prav tako pomenljiva in važna je tudi misel, ki jo je priporočil sedanji škof linški, naj bi se ustanovili po vseh župnijah posebni fondii za podporo bodočih duhovskih kandidatov. S tem bi se pripomoglo, da pomanjkanje duhovnikov v bodočih letih ne bi bilo preobčutno.

Bogoslovna semenišča na Ogrskem so sicer povsod pričela s šolskim letom, toda bogoslovcev je samo ena petina, kvečjemu ena četrtina navadnega števila. Bati se je, da bodo župnije brez duhovnikov, ker se je pomanjkanje čutilo že pred vojsko.

Po domovini.

Interpelacija poslanca Hladnika in tovarišev na ministra za deželno brambo radi zaplembe zvonov in piščalk pri orglah.

Mnogo tisoč zvonov je bilo že zaplenjenih. Sedaj se jemljejo še ostali zvonovi, ki nimajo ravno umetniške in zgodovinske vrednosti. Tudi kovinske piščalke pri orglah hočejo zapleniti. Zadnjo tolažbo že tako prizadetim vernikom hočejo vzeti. Videti je, da so nasprotniki katoliške cerkve, ker ta je pri teh zaplembah pred vsem prizadeta, vso pozornost na to obrnili, prizadjeti Cerkvi škodo, iztrgati iz src vernikov ljubezen do Cerkve. Zakaj se po gradovih, palačah, vilah in na javnih prostorih puste kovinski predmeti? Ali bi ne bilo želeti, da bi se marsikateri spomenik odstranil, ki nima niti umetniškega, niti zgodovinskega pomena, ampak dostikrat žali sramežljivost? Čuditi se je temu, da se ravno od Cerkve zahteva, naj vse oddajo, pri zasebnikih pa ostanejo kovinski predmeti. V Korneuburgu so odkrili visoki zvonik, ki je bil z bakrom pokrit. Tik zraven je nova hiša z bakreno streho. Te strehe se ni nihče dotaknil. Na Dunaju je še na stotine streh. Pri cerkvah pa hočejo zapleniti celo strelovode.

Ali zasluži cerkev tako postopanje? Ali niso cerkve po možnosti pri vojnih posojilih sodelovale? Pri raznih zbirkah za Rdeči križ, za invalide itd. je duhovščina sodelovala, vernike navduševala, tako, da so ji ti stotokrat predbacivali, da dela za podaljšanje strašne vojske. In ali ni ravno duhovščina priporočala ljudstvu, naj ne godrnja preveč zoper razne dostikrat krute naredbe? In v plačilo za to se hoče služba božja onemogočiti, saj slovesne službe božje brez zvonjenja, brez orgel si misliti ne moremo. Ako bi zvonove vojaška oblast res za vojne potrebščine porabila, bi se še to iz patrijotizma preneslo. Toda zvonovi se porabijo za izdelavo galice in drugo. Tudi cena 4K za 1 kg zvonovine je naravnost smešna. Ubožne cerkve ne bodo morebiti nikoli več mogle zvonov si nabaviti, kajti cena bo še leta in leta po vojski visoko nad odškodnino, katera se sedaj plačuje. In čemu je treba posredovalcev pri snemanju zvonov. Kjer se že morajo zvonovi vzeti, zakaj jih vojaška oblast sama na svoj račun ne vzame, čemu pusti velik dobiček dotičnemu podjetniku, kateremu da celo vojake na razpolago?

Vprašam: 1. ali hoče gospod minister za deželno brambo vplivati na to, da se

nadaljna rekvizicija zvonov in piščalk ustavi?

2. Ali hoče sedanjim razmeram primerno odškodnino za odvzete zvonove doplačati?

3. Ali se hoče g. minister za to zavzeti, da se take rekvizicije odvzamejo zasebnim podjetnikom?

4. Ali hoče g. minister vplivati, da se pri nujno potrebni rekviziciji predvsem poseže po kovinah pri zasebnikih in šele potem pri cerkvah?

Duhovske zadeve. V višji duhovski zavod na Dunaju je bil sprejet g. Ciril Potočnik, kaplan na Trati; na vseučilišču v Inomostu bo nadaljeval bogoslovne nauke g. Fr. Jaklič, kaplan v Sostrem; na zavod »Germanikum« (sedaj v Inomostu, v mirnem času pa v Rimu) je sprejet modroslovec Jožef Turk, rojen v Vrdu pri Stopičah. — **Tržaška škofija:** G. Ivan Koruza, župnik v Klani (Istra) je imenovan za konzist. svetnika. — G. Božo Milanovič bo nadaljeval bogoslovne nauke v Avguštincaju na Dunaju; na njegovo mesto v Pičnu je nastavljen kot kaplan g. Ciril Podržaj, novomašnik.

Premembe. V vojno službovanje kot kurati so bili poklicani č. gg.: Ivan Drešar, kaplan v Trebnjem; Anton Anžič, kaplan v Škofji Loki, in Ivan Jalen, kaplan v Srednji vasi (Bohinj). — G. V. Lavrič, kaplan pri sv. Trojici je nameščen v Ribnici.

Bogoslovna predavanja v ljubljanskem semenišču so se pričela 16. novembra. Vseh gg. bogoslovcev je 45.

V katoško Cerkev je bil sprejet v Idriji topničar Herman Kögl, doma z Dunaja. Bil je poprej protestant. Ranjen vsled plinov je bral nemške knjige Jožefove bratovščine v Celovcu. Na vseh svetnikov dan je izrazil željo, da hoče umreti v katoliški Cerkvi. Zgodilo se je, kar je želel. Ponoči nato je sklenil življenje v naročju sv. matere katoliške Cerkve.

Elizabetne konference so se v Ljubljani v kratkem času prav povoljno razvile in udomačile. Pred godom zaščitnice sv. Elizabete, 18. novembra, so imele vse ljubljanske konference skupno zborovanje, pri katerem so imele članice času jako primerno posvetovanje za ustanovitev »nравstvene straže«. Na dan sv. Elizabete je bilo skupno sv. opravilo za članice v križevniški cerkvi, kjer je stranski oltar posvečen sv. Elizabeti. Zbralo se je veliko ljubljanskih gospa in gospodičen, ki so se posvetile v Elizabetnih konferencah karitativnemu delu.

Boj nenravnosti! V zmislu sklepov Dobrodelnega shoda se je zasnoval v Ljubljani —

kot odsek društva »Sveta vojska« — odbor, ki si je določil za nalogo, da bo nastopal zoper nenravnost v vseh oblikah in z vsemi dovoljenimi sredstvi. Sodelovale bodo pri tem tudi Elizabetne konference, ki so se ravnokar ustanovile v štirih župnijah v Ljubljani. Pisarniško delo bo opravljala Dobrodelna pisarna (Kolodvorska ulica 35). Tam naj se iščejo vse poizvedbe, oziroma naj se oglasi, kdor se želi tej organizaciji pridružiti ali jo kakorkoli podpirati.

Marijine družbe.

Selca. Mladeniška Marijina družba. Soglasni sklepi mladeniške Marijine družbe v Selcih ob mesečnem shodu dne 18. nov. 1917: 1. Vsi člani — jih je 125 — pristopijo tudi kot člani »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije« ter darujejo v ta namen skupno 50 K. — 2. Naša mladeniška Marijina družba pristopi kot ustanovni ud k slovenski »Misijonski zvezi« v Ljubljani ter daruje v ta namen ustanovnino 200 K. — 3. V znak udanega spoštovanja in hvaležne ljubezni do velikega prijatelja mladine gospoda † dr. Jan. Ev. Kreka zlože člani mladeniške Marijine družbe 70 K za njegov spomenik. — Ob enem pošiljamo vsem vpoklicanim članom iskren pozdrav: »Z ljubim Sinom vas blagoslovi — Devica Marija!« (Zelo lepo! Uredn.)

Škečenj pri Trstu. Dne 21. oktobra smo imeli slovesni shod v cerkvi. Ta dan smo namreč praznovali sv. Uršulo in družice, ki je patrona naše dekliške Marijine družbe. Zjutraj so bile vse družabnice pri skupnem sv. obhajilu. Popoldne so se zopet zbrale okoli družbenega oltarja in so poslušale lepe besede, katere jim je spregovoril č. g. kaplan iz mestne bolnišnice, ki je bil povabljen za to slovesnost. V Marijinem Domu je potem priredila Marijina družba kratko veselico s petjem. Želja sedanjega voditelja je, da bi se matere vendar prepričale, da v Marijini družbi njih hčere najdejo boljše nebeško Mater, Marijo: naj bi se toraj dekleta v velikem številu vpisale. Marijina družba ni samostan — je le kraj nedolžnega veselja.

Pokrčc. (Koroško.) Na dan cerkvenega shoda romarske podružnice Marije v dolini dne 14. t. m. se je vršil shod Marijinih družb, ki je bil kljub slabemu vremenu prav dobro obiskan. Polnoštevilno je bila zastopana Marijina družba iz Tinj, a tudi iz daljnih in bližnjih župnij so prišle družbenice. Nagovor so imeli č. g. voditelj dr. Arneje o velikem pomenu Marijinih družb zlasti v sedanjem času razdejanja ne le dežel, ampak tudi versko-pravnih načel. Vabili so vsa poštna dekleta k vstopu

v Marijino družbo. Potem je bil skupen dekliški sestanek, na katerem so nam dali navodila, kakšnega duha je treba družbenicam v Marijini družbi. Ena družbenica iz Tinj nas je v lepih besedah pozdravila in vabila pod okrilje Marijine družbe. Zapeli smo še par lepih Marijinih in z veseljem v srcu razšli, v gotovi nadi, da se v lepem maju-zopet snidemo pri ustanovnem shodu domače Marijine družbe. Dekleta, združujmo se, da nas ne zmagá sovražnik!

Sv. Križ pri Slatini, štaj. Dne 17. oktobra je ležalo pri nas šest mrličev na mrtvaškem odru. Naslednji dan smo spremili k večnemu počitku med drugimi tud zastavonošinjjo naše Marijine družbe, Jerico Smoletovo, županovo sestro iz Tržišča. Umrila nam je na pljučnem vnetju v 52. letu svoje starosti. Vsem je bila zgled in svetovalka s svojim vzornim življenjem in tudi z opomini. Vse jo je ljubilo, in zato je tudi imela pogreb, kakoršnega že dolgo ni videla naša župnija.

Guštanj na Koroškem. Pogumno so hokleta tukajšnje Marijine družbe dne 4. in 5. t. mes. po dve in dve od hiše do hiše ter zbiralale milodare za vdove in sirote padlih vojakov. Nabralo so lepo vsoto čez 350 K. V imenu vdov in sirot prisrčna hvala za njih trud! — Dne 3. septembra je bilo v Marijino družbo na nove sprejetih 7 družbenic in ena kandidatinja. Sedaj šteje naša družba 26 družbenic in 3 kandidatkinje. Ustanovljena ima dva odseka, in sicer: časnikarskega in dobrotelnega.

Majšperk. Kakor lilija v vrtu in vijolica med trnjem je živela zraven svojega očeta na prevžitku Amalija Kopše v Sesterzah, župnije Majšperk. Bila je resnično pobožna, pridna in ponižna, vsak je občudoval njeno ponižno vedenje. Hodila je pogosto v eno uro oddaljeno cerkev in k sv. obhajilu. Njena bolezen je bila sicer kratka, a trpela je strašno, vse v voljo božjo vdana. Med boleznijo so jo sestre domače družbe iz iz sosednih župnij marljivo obiskovale. Kako je bila od vseh spoštovana, pokazalo se je dne 18. oktobra, ko smo telesne ostanke spremljali na pokopališče. Mi, ki stojimo ob tvojem grobu, se vprašajmo: Ali živimo tako, kakor si živela ti, draga Malika? Ali nas bo Marija vesela?

Sv. Francišek Ksaverij. 7. avgusta smo spremljale k večnemu počitku pridno družbenico Franciško Primožič. Blaga Franciška ni imela še mnogo let, pa veliko dobrega je storila z lepim zgledom, z besedo in z dejanjem. Nikoli nisi videl rajne Franciške ošabne ali gizdave, vedno pa je bila snažna, ponižna, odkritosrčna, prijazna. Večkrat je slišala za

kaj dobrega kakšno zbadljivo besedo; pa vse je tiho prenesla. Ko se je leta 1904. v Nazarijih ustanovila prva Marijina družba v Gornji Savinjski dolini, je bila ena izmed prvih, ki je pristopila. Kako je bila vneta zanjo, pričata, da se ni ustrašila dve uri daleč skoraj vsakih štirinajst iti k shodom. Bila je tudi vneta tretjerednica in odbornica za Radomirje in okolico. Redno je hodila vsak dan pozimi in tudi poletj k sv. maši; tudi je ni manjkalo pri obhajilni mizi. Par let sem pa se je posebno trudila za snago cerkve in okrašenje oltarjev. Vneta je bila tudi za dobro berilo. Na njen naslov je že več let prihajalo okoli 40 »Glasnikov«, več »Bogoljubov« in »Cvetja«. Kadar se je prosilo za misijone, je bila vselej med prvimi, ki je darovala, pa tudi druge spodbujala, naj darujejo. Štiri mesece je bila priklenjena na bolniško posteljo. Mirno in potrpežljivo je prenašala bolezen. Ko smo jo v boleznih hodile obiskovat, nam je vselej dala lep zgled potrpežljivosti. Ako jo je kdo omiloval, je vselej odgovorila: »Kaj je vse na tem svetul! S smrtjo bo končan boj življenja.« V boleznih je še večkrat prejela sv. zakramente. Kako je bila pri vseh priljubljena, je pokazal njen lepi pogreb, ki so ga vodili domači g. župnik v navzočnosti P. Kerubina iz Nazarij. — V naši župniji ni ustanovljena Marijina družba, a je čez 70 deklet vpisanih v sosednih župnijah: Nazarijih in Ljubnem, za kar bodi čč. gg. voditeljem izrečena najprisrčnejša zahvala.

Zahvala pametne device.

Naj bo tukaj za zgled eno zahvalno pismo za članke o gizdavosti.

Iz Maribora. V »Bogoljubovi« 10. in 11. številki pod napisom »Gizdavost v Marijini družbi« sem našla veliko poučljivega in resničnega. Res je tako, veliko žalostnega se vidi na dekletih. Dekleta, ki so se poprej vedno hitro rade oprijele nove mode ali najnovejšega kroja, se sedaj prav nič več ne zmenijo za novo, času primerno obleko in napravo. Čevlji z lesenimi podplati so jim pretrdi in neokretni, tudi preglasno se hodi z njimi. Ko bi imele kaj duha ponižnosti in pokore, bi se tega seveda ne zbale. A žalibog najlepših čednosti jim manjka. V posvetno so zakopane, a ni jim veliko mar za dušno lepoto. Mnoge so Marijine hčere samo po imenu, ne pa v srcu. Mnogo, mnogo pa je tudi blagih deklet, ki napravljajo ljubemu Jezusu dan za dnem veselje s svojo gorečnostjo in stanovitnostjo v dobrem. Zato se v imenu drugih deklet zahvalim za blage, ukapolne in svariilne spise, da se sovražnik pravočasno potolče, ki bi se-

veda svoj napuh povsod rad vgnezdil. Jaz sem si že kupila coklje in prav veselo in zadovoljno cokljam z njimi v duhu pokore. (Bravo, bravo, ljuba cokljarka, to ponižno govorjenje se silno prijetno slišil Ur.)

Spominjajte se umrlih!

Ana Titavc, Laporje, Štajersko.
Cecilija Cimerman, Sv. Štefan pri Šmarju.
Marija Kogoj, Tržič, Gorenjsko.
Marija Ude, Tržič, Gorenjsko.
Ana Elikan, Ljubljana.
Marija Remic, Rupa pri Kranju.

Dobre knjige.

Uredništvo »Vrtca« in »Angelčka«

bo prevzel z novim letom naš sotrudnik, č. g. Jožef Volc, župnik na Rovih. G. župnik ima jako spretno in prijetno pero. Le berite, kako krasno v tej številki opisuje dan prvega sv. obhajila! Zato bo gotovo znal vdihniti obema listoma novega življenja. Spisi naj se pošiljajo na Rova, P. Radomlje (pri Kamniku). Upravništvo pa bo imel g. profesor dr. Jožef Demšar. Naročnina in reklamacije naj se pošiljajo na upravništvo »Vrtca« v Ljubljani. — Oba lista naj bosta toplo priporočena, zlasti še »Angelček« kot glasilo Marijinih vrtcev in Mladih junakov.

Družba sv. Mohorja. Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravnokar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1917. Cenjeni udje prejmejo letos naslednji književni dar: 1. Koj ledar za leto 1918. 2. Življenje svetnikov. 2. zvezek. 3. Podobe iz narave. 2. zvezek. 4. Ptički brez gnezda. (Slov. Večernice 71. zv.) Družba se bo potrudila, da častiti udje prejmejo knjige kolikor mogoče hitro, in sicer večinoma po pošti, ker vsled sedanjih prometnih razmer po železnici ni mogoče. Letošnje knjige se bodo razposlale po sledečem redu: 1. Krška škofija. 2. Razni kraji. 3. Ljubljanska škofija. 4. Goriška nadškofija. 5. Tržaško-koprška škofija. 6. Lavantinska škofija. Za prihodnje leto bo Družba izdala 6 knjig in je letnino zvišala na 3 kron. Primeroma se je tudi dosmrtnina zvišala na 50 kron.

V načrt prihodnega leta so se sprejele sledeče knjige: 1. Dr. A. B. Jeglič, škof ljubljanski: **V boj za temelje krščanske vere!** 2. Dr. L. Ehrlich, profesor bogoslovja v Celovcu: **Katoliška Cerkev, kraljestvo božje na zemlji.** 3. Dr. J. Lovrenčič: **Brstje iz vrta slovenskega pesništva.** 4. Dr. H. Vedenik: **Kako si varujemo ljubo zdravje.** 5. Slovenske Večernice 72.

zvezek. 6. **Koledar Družbe sv. Mohorja za l. 1918.**

Slovenski Vojak, koledar za naše sloven. junake. Cena s poštino 1 K 50 v. Matere, žene in sestre, darujte jim to lepo knjižico! Dobi se v vseh knjigarnah.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Šolski otroci, da bi vsi redno obiskovali zapovedano sv. mašo. — Pogosto prejetanje sv. zakramentov v neki župniji. — Dve dekliški Marijini družbi. — Neki duhovnik, da bi z Marijino pomočjo v svoji župniji rešil važno mladinsko vprašanje. — J. P. za dosego dobrega namena. — A. G., da bi zamogla svojih šestero otročičev vzgojiti v pravem krščanskem duhu, ter svojega moža, oziroma očeta, da bi zapustil nesrečno strast do pijančevanja. — Neka zelo bolna oseba, da bi ji ljubi Bog dodelil zopetno zdravje ali v svoji neskončni previdnosti srečno zadnjo uro. — Dve družini. — Neka oseba za vztrajnost v duhovnem boju ter za darove sv. Duha.

ZAHVALE.

J. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusove-mu za ozdravljenje. — Marija Langerholc se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in milostni Materi božji v Črnemgrobu za zdravje in pre-jete milosti. — Jož. Golavšek se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zopetno zdravje po opravljeni devetdnevnici ter za več uslišanih prošenj. — A. K. presv. Srcu Jezusoveuu, Materi božji in sv. Antonu za hitro pomoč v neki zadevi. — P. G. Materi božji in sv. Antonu za ozdravljenje njenega brata, da isti lahko zopet nadaljuje svoje študije. — Neka Marijina družabnica se zahvaljuje ljubemu Bogu, Materi božji, sv. Valentinu ter vsem svetnikom za čudežno pomoč pri zdravljenju njene na smrt bolne sestre. — Marijina družabnica A. N. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in žalostni Materi božji za večkratno uslišano prošnjo.

Ob času, ko je Lah najhuje stresal svojo jezo nad Trstom, sem se nahajal v prostrani sobani, pripravljen, da zamenjam zunaj stoječo stražo. Kar se strese celo poslopje (mornariška vojašnica), tik izhoda par korakov od mene se zakadi bomba s strašansko eksplozijo, razširjajoč okrog sebe dim in kamenje. Priporočim se presv. Srcu Jezusovemu v varstvo z namenom, rešiti se skozi okno. Toda neki notranji glas mi veli: proč od okna! Kar trešči druga bomba tik okna. S težavo se pre-rijem čez razvaline proti izhodu, težka vrata

sneta s tečajev in prislonjena počez pri izhodu, ter popolnoma nepoškodovan pridem pod milo nebo. Prepričan sem, da me je predbrotljivo Srce Jezusovo rešilo gotove smrti. Zatorej bodi tisočkrat zahvaljeno in češćeno usmiljeno Srce Jezusovo!

Jakob Smrdel, črnovojnik.

Darovi.

Za »Misijonsko zvezo«: Jožef in Uršula Arhar, Virmaže pri Škofji Loki, 29 K 80 vin.; Šömen Ana, Mala Polana, p. Črensovci, 200 K; Lelija Marija, Sv. Križ pri Slatini, 25 K; neimenovana iz Cerknice 20 K; Mramor Franciška iz Cerknice eno turško srečko za 400 K; Fidler Jožef, Sv. Jurij ob južni žel., 200 K 20 vin.; rodbina Dolar iz Ljubljane 200 K; neimenovana iz Ljubljane 200 K; č. g. Ivan Gogola, vojni kurat, 25 K; vojak Šömen Janoš zopet 20 K; neimenovana 1 K; Kohek Štefana in Dominko Bara iz Doinje Bistrice, p. Črensovci na Ogrskem, 100 K; † Vučko Ivan iz Gornje Bistrice, p. Črensovci, 100 K; Marija Lokar 10 K; Rotija Strupi 10 K; Ana Lasnik, Dražjavas, 20 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Župnija Podmelec na Goriškem 40 K; Škocjan pri Turjaku 35 K; Kranj 97 K 32 vin.; Ovsiše 2 K; Cerklje pri Kranju 100 K; Stopiče 42 K 72 v.; Marijina družba v Krškem 10 K; Šmartin v Spo. L. Tuhinju 37 K 44 vin.; Posojilnica Sv. Križ pri Kostanjevici 30 K (na grob svojemu ustanovitelju F. Kerinu); Marijina družba v Dramljah 26 K 40 vin.; vč. g. Kodermac, kaplan v Poljanah nad Škofjo Loko, 22 K; župnija Zabnica 42 K; Dovje 88 K; Idrija 164 K; Hotič 2 K 50 vin.; Mavčiče (II. zbirka) 4 K; Sv. Jakob ob Savi 31 K; Spodnja Idrija 22 K; Radeče pri Zid. mostu 8 K 50 vin.; Leše 18 K 50 vin.; Mekinje 21 K; Mengeš 200 K 6r vin.; Johana Praschniker 4 K 95 vin.; B. Staudekai v Gradcu zbrala 94 K 40 vin.; Ana Polak v Gradcu zbrala 10 K; gospa A. Goričanova zbrala 8 K 80 vin.; vc. g. Škulj v Dol. vasi 5 K; Neimenovan 20 K; Franciška Grebenc, Maršiči, Sv. Gregor, 100 K; III. Mar. družba pri uršulinkah (zbrali R. Završan in M. Šiberl) 130 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. gg. voditelji: P. Oto Kocijan, katehet v Kamniku, 80 K; Jakob Štrekelj, kaplan v Kostanjevici (II. zbirka), 36 K; Andrej Zupanc, župnik, zbirko šole pri Sv. Križu in v Bušiči vasi, 40 kron; Al. Železny, župnik v Ihanu, 12 K 28 v.; Fr. Kogej, katehet, Šmartno p. Litiji, 50 K; Fr.

Sedej, kaplan v Polhovemgradu (III. zbirka), 10 K; Fr. Höningmann, kaplan, Radeče p. Zid. mostu (šolski Marijin vrtec), 20 K 53 v.; Ant. Štrifol, župnik, Dholica (Koroško), 15 K; Val. Remškar, župnik, Dol. Logatec, 119 K; Ivan Sadar, kaplan, Mirnapeč, 50 K; Fr. Rupnik, kaplan v Hrenovicah, 50 K; Fr. Jaklič, kaplan, Sostro pri Ljubljani, 70 K; Ign. Obrstar, ekspozit, Zdihovo, 8.19 K; J. Lavrič, župnik na Breznici, 5.20 K; Fr. Sadar, kaplan, Mirna peč (II. zbirka) 4.10 K; Ivan Vrhovnik, mestni župnik trnovski v Ljubljani, 60 K; J. Kovič, župnik na Polšniku, 10 K; dr. J. Marinko, administrator v Mavčičah (II. zbirka) 3 K. — Osemrazredna šola č. šol. sester v Celju 43 K; Anton Trobec, Polhov Gradec, 20 K; Levč Barbara na Dobrovi, 10 K; Josipina Kerin, Sv. Križ pri Kostanjevici 5 kron; Janez Meršolj, župnik, Reteče, 9 kron 20 vinarjev, Jakob Fatur, kaplan v Radovljici, 10 kron; J. Müller, župnik, D. M. v Polju, 44 kron 60 vinarjev; zbirka). — Šolarji v Staremtrgu pri Ložu 20 K.

Za Elizabetino otroško bolnišnico v Ljubljani v zadnjih osmih mesecih. Neka Marijina družba 35 K; Neimenovan po nekem duhovniku 25 K; ga. Cecilija Admič 2 K; ga. Marija Belič 30 K; ga. Josipina Bena 2 K; č. gosp. kaplan Kek 10 K; č. g. kaplan Jaklauz 20 K; ga. Marija Drašak 20 K; gdč. Uršula Gankra 20 K; gdč. Franciška Grčar 200 K; gdč. Ana Golob 2 K; gdč. Cecilija Jnež 20 K; ga. Angela Janša 2 K; ga. Franciška Starman 20 K; č. g. župnik A. Kumer, Stara Loka, 20 K; ga. Josipina Dvoršak 2 K; ga. Marija Dolenc eno vrečo krompirja; Neimenovana po nekem duhovniku 30 K; Marija Seemann 2 K; č. g. dr. Zdešar 20 K; g. glavar Schitnik 70 K; Neimenovan duhovnik 15 K; ga. Katarina Grebenc 2 K; ga. Franciška Starman 10 K; ga. Franca Šada eno vrečo repe; č. g. župnik A. Kumer, Stara Loka, 15 K; Neimenovane gospe 2, 3, 10, 20, 30, 50 K.

Za slepe slovenske vojake: Mesto venca na krsto † dr. Kreku so darovali: Katoliško politično društvo za radovljiški okraj 30 K; Peter Kozina v Ljubljani 30 K; vojni kurat Ivan Kočovšek 50 K; družba »pri Nacetu« 50 K; dr. Anton Lampret, živinozdravnik, Reka, 50 K; rodbina pl. Kastel (mesto venca na krsto † Karola Žužek) 20 K; v isti namen so darovali: Franc Šmid, kurat, Branica, 50 K; deklška Marijina družba v Trbojah 30 K; neimenovana iz Loke 5 K.

Za društvo »Dobrodelnost«: Po kaplanu Jos. Koželj iz Št. Vida pri Zatičini 50 K; Marijina materina in deklška družba v Dutovljah 83 K; neimenovani iz Dutovelj 200 K; Franc

Stepančič 3 K; vojni kurat Leopold Erzin (mesto venca na krsto † dr. Kreka) 15 K.

Za Kruh sv. Antona: Kaplan Viktor Švigelj iz Blok 10 K; Jož. Primožič, Lom, 13 K; Franciška Bagon, Šmartno, 20 K 10 vin., neimenovana iz Rečice v Sav. dolini, 10 kron; Ivanka Kašič, Grmada, 12 K; »Vaa« 10 K; kaplan Jož. Koželj, Št. Vid pri Zatičini 2 K; Amalija Golf, Srednjavas v Bohinju 5 K; župni urad v Boh. Srednjivasi 6 kron.

Za misijone: Kaplan Viktor Švigelj 12 K; kaplan Franc Rampre iz Sevnice 47 K; kaplan Jožef Koželj iz Št. Vida pri Zatičini 2 K; Neža in Jerica Kamenšek, Stoprce, 20 K; Marijina družba iz Št. Florijana 6 K.

Za najpotrebnejše misijone: Jos. Godnič, kurat, Cerknica, 12 K; Jos. Dolar, posestnik, Vrba na Gorenjskem, 100 K; Martin Zorko, Sevnica ob Savi, 50 K; Jera Rogelj, Spodnji Brnik, 3 K; Ivana Drobun, Cerklje, 10 K; Terezija Kern, Stiškavas, 25 K; Ivana Čimžar, Grad, 2 K; Mana Pogačar 2 K; Franc Kristanc (zbirka) 10 K; Mana Koprivnik, Zgornji Brnik, 5 K; kaplan Iv. Tomažič (zbirka) 20 K.

Za bosanske misijone: Marijina družba v Cirkovcah 130 K; Mici Gams, Šmartno p. Slov. Gradcu, 5 K; Matija Lunder, Šmartno p. Slov. Gradcu, 5 K; Jurij Kac, Šmartno pri Slov. Gradcu, 100 K; kaplan Jos. Kodrič, Šmartno pri Slov. Gradcu, 4 K.

Za bolgarske misijone: Neimenovana iz Tržiča 9 K.

Za balkanske misijone: Misijonski odsek dekliške Marijine družbe Čemšenik 108 K.

Za odkup poganskih otrok: Kaplan Viktor Švigelj, Bloke (za deklico), 30 K; Zajčkova Mana 30 K; neimenovana (za dečka z imenom Anton) 32 K; neimenovana (za dečka z imenom Anton) 30 K; Marija Barle (za dečka z imenom Jožef) 30 K; Helena Brankovič (za dečka z imenom Jožef) 30 K; Marija Mlakar, Babnapolica (za zamorčke) 51 K.

Za usmiljene sestre v Aleksandriji: Neimenovana 20 K.

Za gobavce: Neimenovana 10 K.

Za Patronat Vincencijeve družbe: Bogoslovni profesorji v Ljubljani mesto venca na krsto † dr. Kreku 100 K.

Za Vincencijevo družbo: Jan. Ev. Bešter, dekan v Postojni, mesto venca na krsto † dr. Kreku 50 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: Franc in Tončka Schöff 4 K.

Za obolele vojake je daroval dr. Alojzij Nastran, misijonar v Gradcu, 10 K 50 vin. — Pred nekaj dnevi nas je obiskal v graški bolnišnici goreči dušni pastir dr. Nastran ter nam daroval navedeno vsoto, kateremu tem potom izrekamo svojo zahvalo. Z domovinskim pozdravom slovenski vojaki: Alojzij Gošar, Jurij Hračun, Franc Ožbolt.

Vprašanja.

1. Če kdo en popolni odpustek naklori eni verni duši v vicah, ali zadostuje samo ta, da je dotična duša rešena iz vic?

2. Če kdo opravlja več takih pobožnosti na mesec, za katere je obljubljen popolni odpustek, ako prejme sv. obhajilo, ali mora za vsak odpustek posebej moliti na papežev namen in obiskati cerkev, ali velja za vse skupaj samo enkrat?

Odgovor.

Na prvo vprašanje: Na to se ne more z gotovostjo odgovoriti. Velikokrat je krivda, da ne zadostuje, na naši strani, ker preslabo opravimo pogoje. Lahko pa je tudi zadolženje duše toliko, da ne zadostuje en popolni odpustek.

Na drugo vprašanje: O tem je »Bogoljub« naatančno pisal leta 1911., str. 15, da je treba za vsak odpustek posebej moliti in tudi posebej obiskati cerkev, ako se zahteva obisk cerkve. To je prav tako kot pri porcijunkulskih odpustkih.

Listnica.

Antonija M. Slika sv. Antonije mučenice bo težko dobiti. Nova slika, kakor jih dela g. K., bi stala najmanj 20 K. — Barbara K. O odkupu krščence ne moremo nič sporočiti, ker nam ni nikdo nič sporočil. Dozdaj nimamo take neposredne zveze z Afriko. — Franciška P. Knjiga »Bog med nami« se zaenkrat ne more tiskati z večjimi črkami. Treba bi bilo dveh knjig, eno z manjšimi, drugo z večjimi črkami, a v teh časih gre še za eno trdo. — Marija T. Vsled vojske je poštna zveza z Ameriko pretrgana, zato se ne more o Vašem možu nič zvedeti. — Franciška Š. Zaradi obstinence ni treba biti prenatanečen. Če malo alkohola pride v jed, nič hudega! Treba je »obljubo« neomajljivo držati, a dlake ni treba cepiti!

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

bratovščine preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine sv. Družine; l) udom bratovščine za duše v vicah; m) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. Četrtek. Zvel. Janez Marinonij. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Torek. Božič. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine Sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. številki lanskega »Bogoljuba« v izkazu odpustkov za Velikonoč. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

27. Četrtek. Sv. Janez Ev. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 8. dan; c) udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

33. Nedeja, zadnja v mescu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo rožni venec.

Darovi.

Za Vincencijev dom: Krkuž Franciška, Trst, 1 K; neimenovana 2 K; neimenovana 20 K; neimenovana 3 K; neimenovana 2 K; neimenovana 10 K; ena begunka z Goriškega 400 K; neimenovana 2 K; Pečkaj Marija 10 K; Zupančič Marija nabrala 6 K; Franc Cerar, Stob pri Domžalah (mesto venca na krsto † dr. Kreku), 80 K; neimenovana, Rečica v Sav. dolini, 20 K; Marijina družba v Hočah 16 K; po kaplanu Jos. Koželj iz St. Vida pri Zatičini 17 K; Ign. Mrcina, ebč. tajnik, Devica Marija Polje, 13 kron 19 vin.; Marijina družba, Šmarje-Sap, 25 K; Bayer Marija, Žalna, 20 K; Krische Franc, voj. kurat, Pulj, 10 K; dekliška Marijina družba, Novacerkev, Vojnik, 22 K; Marijina družba deklet in žena (po Koritnik Mar.), Videm, štajersko, 30 kron; zbirka Jarh Konrad, kaplan, Laporje, 95 K; župni urad Studeno pri Postojni, 20.74

kron; zbirka Plasch Uršula, Žihpolje, 70 K; Zlatnar Franciška, Ljubljana, 5 K; Falez Jakob, Orehovavas, 10 K; Neomenovan iz Celj: 200 kron; Jelen Jožela, Banovci, 10 K; zbirka: Marinšek Marija, Postojna, 48.04 K; Uštino Franciška, Vrhopolje, 20 K; Mohorčič Matija, Goče, 300 kron; Kočmarjev Valentin, Djekše 20 K; zbirka Dolinar Andrej, cerkovnik kapucinskega samostana v škofji Loki, 15 K; Duh Antonija, Močna, 6 K; Plazor Marija, Radeče, 20 K; Koželnik Terezija, Skorno, 50 K; Tretji red v Ščtanju, 20 K; Bezenšek J., Čadram, 10 K; Wračko Fran, Opatija, 25 K; Korenčar Marija, Naklo, 6 K; Rutar Neža, Bela na Koroškem, 20 K; P. Bonaventura Savec, voj. kurat, 20 K; zbirka, nabrale članice Marijine družbe v fari Borovnica, 1017 kron; Vičič Zinka, Trst, 11.80 K; Železnik Marija, Sv. Florijan, 8 K; Marjina družba v Celju, 70 K; Neimenovan iz Malih Braslovč, 9.80 K; Černič Ana, Otiče, 10 K; zbirka Borlak Lucija, Trst, 7 K; Kompäre Terezija, Lokavec, 50 K; Obid Franciška, Babnopolje, 5 K; Marijina družba, Kozje, 10 K; Silvester T., Boh. Sistrica, 5 K; Gušič Ana, Železniki, 20 K; Amalija Debelak, Prelazko, 25 K; Jug Franc in Marija, Buče, 10 K; Goričan Marija, Buče, 10 K; Dolinar Anton, župnik v pokoju, Zalog, Komenda, 10 K; Recelj Jurij, 10 K; Tancek Franc, 6 K; Fuisz Franc, 4 K; Franc Vobner, Ercegnovo, 10 K; Ugovšek Rozalija, Sv. Frančišek v Savinjski dolini, 8 K; župnija Sv. Ilj pod Turjakom, 86 kron; Kokol Neža, Tovšak Valentin, Čas Martin, Uršej Franciška po 10 kron; Kocjan Mar., Hribernik Ferd., Križovnik Elizabeta, po 4 krone; Ramšak Antonija, 6 K; vrle Marijine hčerke v Sv. Križu na Goriškem, 210 K; kirurški oddelek deželne bolnice v Ljubljani, 5 kron; Neimenovana, Artiče, 5 K; zbirka Dobrovoljec Metka, Ljubljana, 6 K; Gogola Ivan, voj. kurat, 19 K; Josip Stadler, Ljubljana, 5 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Ana Črnugelj, Dobrnič, Dolenjsko, 90 K; župni urad Boštanj 64 K 48 vin.; dr. Matija Lavrenčič, Podgrad, Istra, 15 K; dekliška Marijina družba v Kamniku 29 K.

Za dobre namene: Dekliška Marijina družba Šmartno pri Slov. Gradcu 254 K.

Paramente

cerkevno orodje, ce otne cerkvene

oprave itd.

dobavlja najcenejše

JOSIP VEND, specialna trgovina,

Gabl ob Orlicih, Češko.

Zastonj in poštnine prosto

dobi vsak na željo moj glavni katalog s ca 4000 slikami ur, srebrnine, zlatnine, godbenih in brivskih predmetov. Solske in koncertne violine po K 12, 13, 16, 18, 22, 30, 40 in

više. Dobre harmonike à K 8, 10, 12, 14, 16, 22, 30, 40, 50, in više. Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošiljatev po povzetju ali predplačilu.

Razpošiljalnica.

JAN KONRAD c. in kr. dvorni dobavitelj,
Most (Brüx) šte. 1752, Češko.

Vojna zapestna ura

natančno reguli in repda. Nikel ali jeklo K 12—16—20—z radij. svetiln. kazališčem K 18—20—K 24—vsrebrnem okrovu K 18—24—K 28—, z radij. svet. kazal. K 30—36—srebrna zapestna ura

na elast. K 30—36—40—14 kar. zlata zapestna ura na elast. K 100—K 120—K 140—3 letno pisмено jamstvo. Pošilja po povzetju. Nikak riziko! Zamena dovoljena ali denar nazaj.

Prva tovarna ur Jan Konrad

c. in kr. dvorni založnik Brüx št. 1557 (Česko).

Na željo se vsakomur zastonj pošlje moj glavni cenik.

Izšla je in se dobiva skoro po vseh trgovinah

Družinska Pratika

za leto 1918

s podobo sv. Družine.

Cena izvodu 40 vin.

Segajte po nji in zahtevajte jo povsod!

500
kron

2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pis-mom K 2.75, 3 lončki K 5.50, 6 lončkov K 8.50. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY,** Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/668, Ogrsko.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➔ **4 1/4 %** ➔

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem l. 1916 okroglo 26 milijonov kron.